

Lord Raffles

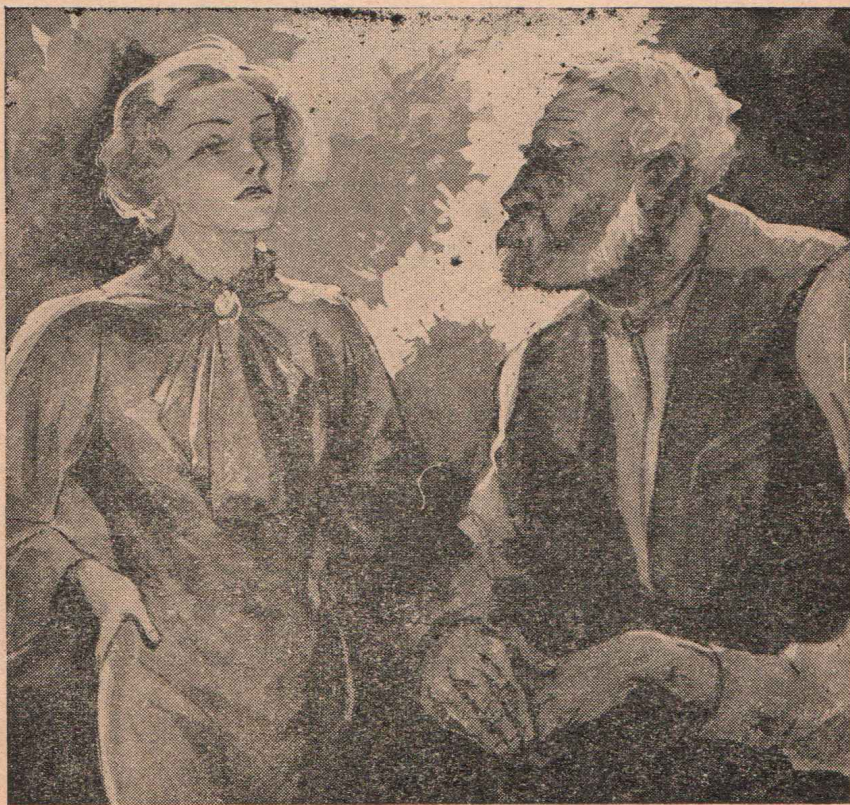
genaamd

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE SANDWICHMAN

N° 2588

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Sandwichman

HOOFDSTUK I

ALS EEN PHOENIX UIT ZIJN AS

Het was een fraaie zomerdag en de zon toverde gouden glansen door de hoge boogvensters op vloer en wanden.

De vloer was gemaakt van een zelfstandigheid, die als een vloeibare massa op de onderlaag was uitgestort en daarna was verhard tot een vlak, hard als steen.

De vloer kon gewreven worden als linoleum. Daar er geen naden aanwezig waren, noch in het midden, noch aan de kanten, daar deze afgerond waren en aldus als het ware één geheel met de wanden uitmaakte, was een dergelijke vloer gemakkelijk te reinigen.

De zoldering was met witte waterverf bestreken en sloot zich prachtig bij vloer en wanden aan.

In de zaal bevonden zich geen meube-

len, hetgeen niet te verwonderen was, daar deze was ingericht als gymnastieklokaal.

Aan de wanden bevonden zich rekken van ronde stokken voorzien. Verder waren aanwezig: bruggen, paarden, bokken, rekstokken, ringen, gewichten, halters, kortom een gehele verzameling van die voorwerpen, welke men in een dergelijk lokaal verwacht aan te treffen.

Vier grote ramen, lieten het licht oervloedig toetreden, terwijl zij ook geheel konden worden opengezet, opdat, als de temperatuur te hoog werd, frisse lucht kon worden toegelaten.

Op dit ogenblik was de zaal verlaten, maar na enkele minuten werd een deur geopend en traden er twee mannen binnen, die naar het uiterlijk nog al veel

verschilden.

De een is lang en slank, met een paar doordringende, grijze ogen, de andere is wel een hoofd kleiner, met blonde krullende haren en een paar blauwe ogen.

Overigens zijn beiden knap en ontegenzeggelijk gentlemen. Dit valt op te maken uit hun voorkomen, want aan de kleren valt dit thans niet te constateren, daar zij niet veel kleren aan hebben. Zij schijnen zich gereed te maken voor het doen van enige gymnastische oefeningen, want zij zijn gekleed in een tamelijk strak zittende witte pantalon, met een riem om hun middel. Verder hebben zij een paar witte gymnastiekschoenen aan met rubberzolen en verder niets. Hun bovenlijf is naakt, waardoor te zien is, dat beiden stevig gespierd zijn.

— Charles, nu moet je eens goed optellen, dan zal ik je wat aan het driedubbele rek laten zien, zegt de oudste tot zijn metgezel en nog voor hij helemaal uitgesproken is, was hij op het rek toegetreden, heeft zijn handen met poeder ingewreven en zweeft een ogenblik later met de handen aan de rubberstok.

Onmiddellijk blijkt bij de nu volgende bewegingen van de slanke man, dat hij uitstekend geoefend is, want na een paar maal zijn lang, lenig lichaam te hebben laten heen en weer zwaaien, zet hij door en maakt tweemaal achter elkaar de reuzenzwaai. Als hij dat gedaan heeft, laat hij, al zwaaiende, de rubberstok los en vliegt aldus naar de tweede stok, onderwijl zijn lichaam in de vlucht omdraaiend.

Hij vat nu de tweede rubberstok onmiddellijk stevig aan en, gebruik makend van de in zijn lichaam opgehoopte vaart, maakt hij zonder enige onderbreking wederom tweemaal achtereen de reuzenzwaai.

Dit schijnt hem nog niet genoeg te zijn, want juist als hij zich verticaal boven de rubberstok bevindt, laat hij los, waardoor hij, van de vaart, die wederom in zijn lichaam is opgehoopt rechtstandig naar de derde en laatste rubberstok toevliegt, terwijl hij daarbij, door de lucht vliegend, zich omwendt.

Dit is zo'n merkwaardig gezicht, dat

de blonde gymnast, een gesmoorde kreet uit, welke uiting van vrees echter ongegrond is, daar de gymnast aan het rek met groot gemak en grote zekerheid de derde rubberstok heeft gegrepen, nog éénmaal de reuzenzwaai maakt en daarna zich loslaat om met een salto-mortale op de mat neer te komen.

De kleine blonde man, die door de ander als Charles is aangesproken, klapt in zijn handen en zegt:

— Sapperloot, Edward, je deedt me even schrikken. Ik dacht dat je zo met je hersens tegen de grond zou smakken.

— Geen sprake van, Charles, zegt de aangesprokene, terwijl hij zich met een badhanddoek borst, rug en armen afdroogt, hieruit blijkt alweer wat oefening vermag.

— Het is een prachtig pleidooi voor de gymnastiek, Edward, maar wat me nog het meest interesseert, is, dat je benen zich zo goed houden, zegt Charles.

— O, daarover verwonder ik me niets, Charles, dat had ik je vooruit wel kunnen zeggen. Het is bekend, dat een gebroken been op de plek van de breuk, veel sterker wordt dan elders. Er vormt zich als het ware een harde rand, zo hard als cement om de plek van de breuk en het is dan ook nog nooit voorgekomen, dat een been op dezelfde plek weer breekt. Het enige, dat verwondering kan wekken, is de herstelde vlugheid en lenigheid, omdat de mens door lang in één houding te liggen, soms zelfs niet in staat is tot lopen. Maar dit hangt veel van de vitaliteit van de patiënt af en daarover heb je bij mij geen klagen gehad. Ik voel me nu weer in staat beren te verzetten. Allo, hup.

Onder het uitroepen van deze laatste woorden is hij op het paard toegesprongen, maakt daaraan de bekende, vrije oefeningen, zwaait dan met één ruk zijn lichaam naar de brug, duikelt daaraan driemaal achter elkaar rond, zodat hij aan het achtereind terecht komt, waar hij zijn oefening besluit met een onberispelijke hoogstand.

Nog voor hij zijn lichaam weer in de gewone stand op de grond laat zakken, is zijn metgezel ook naar het paard

toegesprongen en doet hem dezelfde oefening na en hoewel hij het zonder fouten doet, gaat het alles veel langzamer.

Aldus gaan de twee mannen nog enige tijd door, nu eens deze, dan weer gene oefening doende, hun lichaam aldus een gezonde vermoeienis bijbrengend.

Na een half uur krijgen zij er genoeg van en in een klein hokje, waar een douchebad is aangebracht, hoort men hen weldra, ploeteren en plassen.

Mens sana in corpore sano. Een gezonde ziel in een gezond lichaam.

Indien ooit, dan zijn deze woorden volkomen van toepassing op de twee mannen, die, na zich met een stortbad te hebben verfrist, nu, met een handdoek om hun hals naar de hogere regionen spoeden om daar toilet te gaan maken.

Die twee mannen zijn niemand anders dan Lord William Aberdeen en diens secretaris en vriend Charles Brand.

Lord Aberdeen, die zes maanden geleden beide benen heeft gebroken, is thans, zoals men in de gelegenheid is geweest waar te nemen, volkomen hersteld. Hersteld niet alleen, maar hij heeft ook zijn oude gewone, of liever buitengewone vlugheid en lenigheid geheel en al teruggekregen.

Lord Aberdeen, de bekende en alom geëerde filantroop, is dezelfde als de niet minder bekende, maar evenzeer gevreesde Lord Edward Lister alias John Raffles, die onder sommige categorieën mensen verafschuwd wordt als de pest.

Hij toch is het, die met een verbluffend gemak alle huizen binnendringt en daar de brandkasten van hen, die naar zijn mening niet genoeg aan de behoeftige mensen afstaan, opent, om er datgene uit te halen wat arme mensen te kort komen. Hij neemt op deze wijze af van hen, die te veel hebben, om dat te geven aan hen, die te weinig hebben.

Volgens de letter der wet is hij hierdoor niet anders dan een misdadiger. Hij weet dat, maar hij bekommert er zich niet om.

Hij volgt hierbij alleen de wet, die in zijn hart geschreven staat. Dat hart

is steeds vervuld van mededogen voor hen, die werkelijk goed zijn. Hij ziet daarin een gelegenheid, om degenen, die kwaad doen, zonder dat zij strafbaar zijn voor een aardse rechter, reeds op materiële wijze een goede straf toe te dienen. Zo'n straf van Raffles is gewoonlijk niet gering en menigeen is, uit vrees voor hem, een andere weg ingeslagen en heeft méér aan zijn medemens gedacht, dan in zijn aard lag.

Raffles denkt echter niet alleen aan zijn evenmensen, maar ook aan zich zelf. Hij is niet zo dom, om zich zelf te kort te doen en gaat uit van het standpunt, dat elke werkman zijn loon waard is.

Hij kan zich alles wat het leven veraangenaamt verschaffen, omdat zijn vermogen zeer groot is en telkens nog aangevuld wordt.

Toen hij enige weken geleden hoorde van zijn geneesheer, dat zijn beenbreuken volkomen hersteld waren en er alleen nog zorg moest gedragen worden, om de nodige lenigheid en vlugheid terug te krijgen, heeft hij een grote zaal, in zijn ruim huis, als gymnastiek-lokaal laten inrichten, teneinde daar de nodige oefeningen te verrichten, welke hem zijn lenigheid konden teruggeven.

Raffles is nu weer geheel de oude en klaar, om zijn werk weer vol energie ter hand te nemen.

Hij verlangt daar ook naar, want niet minder dan zes maanden heeft hij op bevel van de geneesheren van alle werkzaamheden moeten afzien.

In deze gedwongen rustperiode zijn verschillende inrichtingen van liefdadigheid en arme mensen verstoken gebleven van zijn gaven, maar eveneens is een tijdperk van ongekende rust en kalmte neergedaald over hen, die reden hebben hem te vrezen, benevens over Scotland Yard, het hoofdbureau van politie te Londen, dat de meesterdief, de gentleman-inbreker, de Grote Onbekende nu reeds sedert jaren tevergeefs zoekt en vroeger elke dag tot vertwijfeling werd gebracht in de persoon van Phileas Baxter, de bekende hoofdinspecteur, die Lord Lister zo ongeveer als zijn persoonlijke vijand beschouwt.

Toch heeft Raffles hem vaak ook diensten bewezen en hoezeer hij ook het land heeft aan deze geniale man, die steelt als een raaf, en zo glad is als een aal, toch moet hij bekennen, dat er nog nooit iets mensonterends door hem is gedaan, hoe vaak zijn leven ook in gevaar heeft verkeerd en hoe dikwijls hij zich ook met de wapens in de hand heeft moeten verdedigen.

Een mensenleven is Raffles heilig en daaraan heeft hij zich nog nooit vergrepen. Zelfs niet wanneer hij te doen krijgt met een beroeps misdadiger, die vele moorden op zijn geweten heeft. Zelf zal hij zo'n man nooit straffen. Dat laat hij over aan de justitie.

Hierdoor komt het bijna even vaak voor, dat Baxter hem in een adem zegenen en vloeken moet. Menig misdadiger, waarnaar de politie vaak lang tevergeefs heeft gezocht, krijgt men door hem in handen, ofschoon bijna op hetzelfde ogenblik er iets geschiedt dat het nodig maakt, dat men ook hem in handen krijgt. Maar dit laatste lukt nooit.

Nu echter heeft men op Scotland Yard bijna het bestaan van Raffles vergeten. Gedurende zes maanden heeft men niets van de gentleman-inbreker gehoord en Baxter is half en half geneigd te denken, dat hij bij een of ander waagstuk het leven heeft ingeschoten.

Dit denkbeeld heeft hem een groot gevoel van verlichting geschonken. Hij voelt zich nu weer meester van de toestand en wel in staat met de uitgebreide diensten, die hij tot zijn beschikking heeft, de misdadigers op te sporen en

te arresteren. En als hem dit niet gelukt, nu, dan is er niemand, die hem dit verwijt of er de draak mee steekt. Dat was zijn grootste grief tegen Raffles. De man kon hem zo onbarmhartig er tussen nemen.

De rustperiode op Scotland Yard heeft nog andere gevolgen gehad. Niet alleen dat het invloed heeft uitgeoefend op het werk van de hoofdinspecteur van politie, maar ook diens particulier leven heeft daardoor een wijziging ondergaan.

Baxter is nogal in aanzien bij het zwakke geslacht. De werkzaamheden van Raffles echter hebben hem altijd zo in beslag genomen, dat hij weinig of geen tijd had zich met dames te bemoeien. Dit is nu anders geworden. Raffles liet hem met rust en als gevolg liet hij de meisjes niet met rust. Niet dat Baxter het kwaad meent, maar hij houdt nu eenmaal veel van afwisseling. Zelden gaat hij meer dan één keer met hetzelfde meisje uit; nog nooit heeft hij een duurzame genegenheid in zijn hart voelen ontwakken.

Raffles was dat onmiddellijk na zijn herstel te weten gekomen. En niet zodra wist hij het of hij besloot de hoofdinspecteur, dat eens en voorgoed af te leren. Hoe hij dit doen zou wist hij nog niet, maar hij twijfelde er niet aan of het toeval zou hem hierbij wel te hulp komen.

Phileas Baxter, de hoofdinspecteur van Scotland Yard wist er echter nog niets van, dat Raffles was opgestaan als een phoenix uit de as en tot nieuwe schrikwekkende daden in staat.

HOOFDSTUK II

EEN REDDING

De daaropvolgende dag ging Raffles alleen naar de city, om, zoals hij Brand vertelde, enige inkopen te doen.

Inderdaad echter ging hij volgens een bepaald plan te werk.

Hij zocht als een jachthond het spoor

van het wild, dat hij hoopte te vangen.

Hij had tot nu toe steeds het blinde toeval gevolgd en dit was hem altijd gunstig geweest.

Langzaam slenterend liep hij door het drukke gewoel van de Oxfordstreet,

bleef hier en daar voor een winkel staan, bekeek belangstellend de uitstallingen, terwijl hij tegelijkertijd de gesprekken van mensen trachtte af te luisteren.

Hij bleef voor de bekende juwelierszaak van de gebroeders Brill staan, om de etalage te bekijken.

Een bejaard bediende in livrei kwam er juist uit met een pakje in de hand en de uitdrukking van wanhoop op diens gelaat boezemde Raffles belang in.

Onmerkbaar volgde hij de bediende, die langzaam, bijna wankelend als een beschonkene, de weg insloeg naar het Strand, hier en daar bleef staan en zacht iets mompelde.

Raffles hoorde dat de bediende zei: — Ik ben een verloren man. Wat moet ik in 's hemelsnaam doen.

Deze woorden boezemden Lord Lister veel belang in.

Hij besloot de man niet uit het oog te verliezen.

Met deze man moest iets bijzonders zijn gebeurd.

Weldra sloeg de bediende een kleine zijstraat in, die naar de Theems leidde en ging een klein restaurant binnen, dat uitsluitend door kleine kooplieden en ambtenaartjes werd bezocht.

Daar bestelde hij een fles wijn.

Ook dit trok Raffles' aandacht.

Hij begreep, dat die man, die overigens zeer eenvoudig scheen, en geen type van een dronkaard had, zich in grote ongerustheid moest bevinden, welke hij door een glas wijn trachtte te verjagen.

Raffles, die zich een glas bier liet brengen en enige sandwiches at, bemerkte, dat de bediende een paar glazen wijn snel achter elkaar leegdronk en starend voor zich uitkeek.

Ten slotte opende hij het pakket, dat hij in de hand hield en haalde een snoer te voorschijn, dat schijnbaar met kleine briljanten, paarden en robijnen was bezet en waaraan een medaillon hing.

— Aha, dacht Raffles, de arme kerel heeft geldzorgen. De ketting behoort niet aan hem, maar aan zijn meester. Hij wil zich het sieraad toeëigenen en zodoende diefstal plegen.

De bediende scheen steen voor steen

te onderzoeken, nu en dan het hoofd schuddend en zelfs eens met de vuist op tafel slaande.

— Het sieraad schijnt hem niet genoeg waarde te hebben, dacht Raffles, of misschien is het niet voldoende om er het geld, dat hij nodig heeft, voor te krijgen.

Na enige tijd stond de bediende op, rekende met de kelner af en verliet het restaurant. Bijna op de voet volgde Lord Lister hem naar buiten, waar het reeds schemerdonker was.

Met snelle schreden stapte de man voort en sloeg de weg in naar de Theems.

Raffles dacht, dat hij of naar huis zou gaan, of een bank van lening opzoeken.

In plaats hiervan, liep de bediende dicht langs het hek, dat de weg van de rivier scheidt. Af en toe keek hij schuw om zich heen, tot hij plotseling op een plaats, waar zich op dat ogenblik niemand bevond, nog eens om zich heen keek en, voor Raffles het kon verhinderen, over het hek en in de rivier sprong.

Deze wanhoopsdaad van de ongelukkige deed Raffles onmiddellijk begrijpen, dat deze man geen dief was.

Waarom hij deze zelfmoordpoging deed was hem vooralsnog een raadsel. De man was uit een juwelierswinkel gekomen, waar hij naar alle waarschijnlijkheid een kostbare halsketting had gekocht. Dit was op zich zelf al een vreemd feit, want zijn livrei bewees, dat de man een ondergeschikte, eenvoudige betrekking bekleedde, welke gewoonlijk niet zo goed wordt betaald, dat men zich de luxe van kostbare sieraden te kopen, kan permitteren. Verder was het zo op het oog onbegrijpelijk waarom iemand, in het bezit van zo'n ongetwijfeld kostbaar voorwerp, zich wilde verdrinken. Allerlei denkbeelden doorkruisten Raffles' hoofd.

Zou de man zich alleen maar als livreibediende hebben vermomd? Zou hij het sieraad hebben gestolen en getracht te verkopen? Dit alles was zeer goed mogelijk, maar waarom dan deze wanhoopsdaad?

Raffles vond het geval zo ingewik-

keld, dat zijn gewone zucht tot onderzoek en zijn zin voor avonturen het van hem wonnen. Zonder verder na te denken besloot hij de ongelukkige na te springen en zo het mogelijk was te redden.

In een ommezien had hij jas en vest uitgetrokken, was hij op het hek geklommen en dook hij in het koele nat.

Het stromende water had de zelfmoordenaar reeds tamelijk ver van de oever meegesleurd.

Met krachtige slagen gelukte het Raffles om de ongelukkige, die reeds de dood nabij scheen en wiens hoofd juist boven het water verscheen, te bereiken.

Reeds wilde hij toegrijpen, toen de drenkeling wederom verdween.

Tegelijkertijd dook ook Raffles en het gelukte hem de zelfmoordenaar in de rug te grijpen en met een krachtige stoot geheel boven water te brengen.

De bediende had het bewustzijn nog niet verloren en, toen hij bemerkte, dat hij gered zou worden, begon hij zich als een wanhopige te verdedigen en te roepen:

— Laat mij los. Ik wil sterven.

Raffles hield hem echter met ijzeren vuist vast, toen de man hem plotseling bij de keel greep.

Lord Lister, die met de ene hand de ongelukkige vasthield en de andere nodig had om te zwemmen, kon zich niet verdedigen.

Als met stalen schroeven omspanden de handen van de bediende de hals van zijn redder en sneed deze bijna de lucht af.

Raffles begreep, dat deze strijd hem het leven zou kosten en er bleef hem niets anders over dan met een vuistslag de zelfmoordenaar onschadelijk te maken.

Reeds dreigden de krachten Raffles te begeven. De stroom had hem meegevoerd tot in het midden der rivier.

Plotseling daagde redding op.

Van af een koopvaardijship, dat in de Theems voor anker lag, hadden enige matrozen de worsteling gezien en een boot uitgezet. Met snelle roeislagen waren zij naderbij gekomen en trokken nu

Raffles en de zelfmoordenaar in de boot.

— Bravo, jongens, riep de Grote Onbekende. Een paar seconden later, en de vissen in het water hadden zich aan ons te goed kunnen doen.

Het duurde niet lang of het tweetal lag in warme dekens gehuld in hangmatten in een verwarmde kajuit, terwijl de matrozen hun een warme drank brachten.

De natte kleren werden in de machiniekamer te drogen gehangen.

Nadat Raffles en de zelfmoordenaar een weinig op hun verhaal waren gekomen, zei Raffles tot de stuurman, die de afwezige kapitein verving:

— Laat ons nu enige ogenblikken alleen, ik moet die man iets vragen.

Gehoor gevend aan die wens, verlieten de matrozen en de stuurlieden de kajuit.

— Ik geloof niet, zei Lord Lister tot de geredde, dat gij mij erg dankbaar zult zijn voor uw redding.

— Vervloekt, zei de ongelukkige, ik zou niet weten, waarom ik u zou moeten bedanken, want gij hebt mij voor de gevangenis uit het water gehaald.

— Dat is nog de vraag, meende Raffles, er zijn middelen genoeg om een mens zelfs van de galg te redden.

Ik ben bereid, om u, zover het in mijn macht ligt, te helpen, maar natuurlijk moet ge mij vertellen, wat u tot zelfmoord heeft gedreven.

— Gij maakt mij beschaamd, sir, zei de bediende, maar ik stel vertrouwen in u.

Gij hebt uw leven voor mij gewaagd, en wie dat doet, helpt een ander ook in een moeilijke positie.

— Ik zal u helpen, herhaalde Raffles, en als gij u sterk genoeg voelt, vertel mij dan nu, waarom gij in de rivier zijt gesprongen.

De bediende richtte zich een weinig op in de hangmat, keek Raffles aan en vertelde:

— Ik ben sinds een half jaar bediende van Lord Landsdale.

— Aha, mompelde Raffles, de president van de Windsorclub.

— Precies, zei de bediende; kent gij mijn meester?

— Ja zeker, klonk het antwoord, ik ben zelf lid van die club.

— In 's hemelsnaam, fluisterde de ongelukkige, dan heeft een edelman mij het leven gered.

— Sure, mijn vriend, zei Raffles, een edelman sprong je na in de Theems om je leven te redden. En tot dank daarvoor heb je je vingers gelegd om diens hals en je hebt hem willen vermoorden.

— Vergiffenis mylord, stamelde de bediende; het was de wanhoop, die mij daartoe dreef.

— Stel je gerust, antwoordde Raffles glimlachend, ik hecht niet veel aan mijn titel. Ik ben precies zo'n mens als jij. Mijn opmerking was slechts scherts en spot. Vertel nu verder.

Met zachte stem vervolgde de bediende:

— Uw lordschap zal mijn meester als een uitermate driftig en zeer opvliegend mens kennen.

— Jawel, zei Raffles, ik weet, dat hij er met de rijzweep op losslaat, als zijn bevelen niet precies worden opgevolgd.

Had je straf te wachten?

— Veel erger. Zijn lordschap zond mij naar de juwelier Brill in de Oxfordstreet om een sieraad van zijn echtgenote, dat zich daar ter reparatie bevond, terug te halen.

Ik had deze opdracht uitgevoerd, doch nauwelijks had mijn meester het etui geopend, of hij brak in een vloed van scheldwoorden los en riep in de grootste opgewondenheid:

Dat is niet het snoer, dat ik de juwelier heb gegeven.

Hij beval mij, dadelijk terug te keren en het gegeven sieraad mee te brengen.

De goudsmid echter verklaarde mij wel degelijk het goede sieraad te hebben ter hand gesteld. Dat, hetwelk ik hem nu liet zien, kende hij in het geheel niet.

Ik wist niet, wat ik daarvan moest denken. Ik snelde terug en deelde hem mede, wat de man had gezegd.

Toen wierp mijn meester mij de grofste beledigingen naar het hoofd en zei dat ik een dief en een bedrieger was en bij Raffles thuis hoorde.

— Dat is een goede mop, zei de Grote Onbekende bij de laatste woorden, zodat de bediende verbaasd stond, waarom zijn redder plotseling zo moest lachen.

— Steekt gij de draak met mij? vroeg de ongelukkige bedroefd.

— Absoluut niet, antwoordde de Grote Onbekende. Ik amuseer mij alleen over je meester, omdat hij je verdenkt. Ge zijt een eerlijke kerel. Wat gebeurde er verder?

— Mijn meester dreigde mij aan de politie te zullen overleveren wanneer ik niet binnen het uur het sieraad terugbracht, dat, naar hij beweerde, een uiterst kostbare briljanten halsketting was van zijn echtgenote. Ik ging naar de juwelier Brill terug en bezwoer hem, mij het goede sieraad ter hand te stellen, daar ik anders in de gevangenis zou komen.

Ik kan met een heilige eed bezweren, dat ik het pakket, dat Mr Brill mij gaf, niet uit handen heb gegeven of opengemaakt, zodat ik het had kunnen verruilen.

De juwelier werd boos en zette mij de winkel uit.

Tegelijkertijd belde hij mijn meester op en zei, dat hij mij het goede sieraad had meegegeven.

Ik wist geen andere uitkomst dan mij van kant te maken.

— Dat is eigenlijk geen uitkomst, zei Raffles, het leven beneemt men zich niet, want het is het kostbaarste, wat wij bezitten.

Bovendien is het een grote dwaasheid, nog afgezien van het immorele van zulk een daad. Het is waar, dat er ogenblikken kunnen zijn, waarop men zich zo ongelukkig voelt, dat de dood een verlossing schijnt, maar wie zegt ons, dat niet over enkele uren er zich iets voordoet, dat een algehele ommekeer in ons te weeg brengt. En als men dat bedenkt, kan men zich niet begrijpen, dat men zich één ogenblik aan zo'n wanhopige daad heeft kunnen overgeven. Vergeet toch nooit, dat elke donkere wolk, die over ons leven trekt, ook zijn lichte zijde heeft, die wij nu nog niet kunnen zien, omdat zij naar de zon gewend is.

Maar straks zien wij niet alleen die lichte zijde, maar de zon zelf, die slechts kort door die donkere wolk was bedekt.

— Wat moet ik dan doen? vroeg de man, die ernstig geluisterd had.

— Niets, antwoordde Raffles.

— Ik zal persoonlijk Lord Landsdale bezoeken en met hem deze aangelegenheid in orde brengen.

De juwelier is waarschijnlijk een grote schurk, maar ik zal het hem betaald zetten, daar kun je van opaan.

Het zou nog verscheidene uren duren, voor de kleren van Lord Lister voldoende droog waren geworden, om ze aan te trekken.

Daar hij echter niet zoveel tijd wilde

verliezen, vroeg hij de stuurman, of deze hem wat kleren kon lenen.

De stuurman stemde gaarne toe en weldra stond de Grote Onbekende in zeemanskleren gereed om aan land te gaan.

Daar Raffles zijn portefeuille, die steeds in een waterdicht omhulsel was gesloten, bij zich had, schonk hij aan de matrozen een ruime gift en liet zich door enigen hunner aan land roeien.

Tegelijkertijd gaf hij hun opdracht de geredde niet te laten vertrekken voor hij daartoe toestemming had gegeven.

Hij beloofde de stuurman, spoedig te zullen schrijven waarheen deze de ongelukkige heen moest zenden.

HOOFDSTUK III

EEN SANDWICHMAN ¹⁾

Nauwelijks was Raffles enige schreden voortgelopen langs Picadelli, waar het op dit ogenblik druk was van de schouwburgbezoekers en mensen, die vermaak zochten, toen vlak bij hem de hoofdinspecteur van politie Baxter met inspecteur Sullivan, de secretaris van Baxter, opdoken.

Lord Lister, die zijn zeemansmuts diep over het voorhoofd had getrokken, een dikke doek om de hals had geknoopt, welke hij wegens de avondlucht zo hoog had opgehaald, dat deze zijn mond bijna geheel bedekte, liep rakelings langs Sullivan, zodat hun mouwen elkaar raakten.

Baxter herkende Raffles dus niet, iets dat trouwens ook in gewone omstandigheden zeer onwaarschijnlijk zou

zijn geweest, want ofschoon de twee mannen vaak tegenover elkaar hadden gestaan, was het zeer twijfelachtig of Baxter ooit het ware gelaat van zijn eeuwige tegenstander had gezien. Deze toch bezat de vermommingskunst in hoge mate. Niet op de gewone wijze, zoals men die van het toneel kent, maar op veel volmaktere, veel geraffineerder wijze.

Raffles had het in de loop der jaren daarin zo ver gebracht, dat hij zelfs alleen door middel van enige door hem zelf uitgevonden en saamgestelde kleurwatertjes in staat was zijn gelaat een heel andere uitdrukking te geven, zonder gebruik te behoeven maken van valse haren in de vorm van een pruik of snor en baard. Zelfs bezat hij druppeltjes, die hem in staat stelden de kleur van zijn ogen naar willekeur te veranderen. Ook kon hij zijn huid tanig en rimpelig maken als van een oud man, ofwel zo zacht als van een jong meisje.

Maar dat hij nu zo geheel en al on-

(1) Deze naam is afkomstig van Lord Sandwich, die in 1792 stierf en de gewoonte had, wanneer hij bridge speelde, uit een daarvoor gemaakte zak stukjes brood te eten, waartussen een snede ham, gebraden vlees of vis was gelegd. Hiervan is ook de naam afgeleid van de mannen, die met reclameborden op borst en rug door de straten wandelen. De man is het sneetje vlees, de reclameborden, de twee sneetjes brood. Zo'n reclameheet aldus Sandwichman.

veranderd van gelaat, doch alleen gehuld in zeemanskleeding de hoofdinspecteur van politie passeerde, deed hem veel genoeg.

Raffles moest er om lachen.

Daarna overlegde hij, of hij niet een grap met Baxter kon uithalen.

Hij ging een kantoorboekhandel binnen, liet zich een groot stuk papier en blauw potlood geven en schreef daarop haastig enige regels in blokletters.

Hierna verliet hij de winkel.

De twee politiebeambtenaren waren nog niet ver weg, toen Raffles weer achter hen liep.

Zij bemerkten niets van hetgeen de Grote Onbekende achter hun rug uitvoerde.

Weer liep hij dicht langs Baxter heen en bleef toen op kleine afstand voor deze lopen, de loop van een zeeman nabootsend.

Na enige minuten bemerkte hij, dat de voorbijgangers, die achter Baxter liepen, hartelijk lachten.

— Ik begrijp niet, zei de hoofdinspecteur tot Sullivan, wat de mensen toch te lachen hebben.

Op dit ogenblik trad een jongeman, die naar het uiterlijk een kantoorklerk moest zijn, naar hem toe en zei:

— Goeden avond, sir.

— Eveneens goeden avond. Hebt gij mij iets te vragen? zei Baxter op norse toon.

— Ik wil een weddenschap met u aangaan, dat ik weet wie gij zijt, antwoordde de ander glimlachend.

De hoofdinspecteur keek zeer verbaasd.

Hij kende de man niet.

— Ik wed nooit, zei Baxter met een afwijzend gebaar.

— O, best, zei de jongeman, dan zal ik het u zo wel zeggen. Gij zijt hoofdinspecteur Baxter van Scotland Yard. Hebt gij Raffles gevonden?

Hij nam zijn hoed af en ging verder.

Baxter keek hem verbaasd na; hij begreep er niets van. Ook niet toen hij zag, hoe Sullivan zich afwendde. Deze had even omgekeken en stak nu een zakdoek in zijn mond, omdat hij vrees-

de het te zullen uitproesten van het lachen.

Nauwelijks was de kantoorklerk, die hem het eerst had aangesproken, uit het gezicht verdwenen, of een paar jongens grijsden de hoofdinspecteur aan en de een zei tot de ander:

— Dat is hoofdinspecteur Baxter van Scotland Yard, die John Raffles niet kan te pakken krijgen.

— Vervelende jongens, bromde Baxter en wilde met zijn stok naar hen slaan, toen een luid gelach van het publiek hem deed aarzelen.

Waarheen hij keek, overal zag hij lachende gezichten.

— Ben ik zo bespottelijk, of hoe zit dat? zei hij en zich tot Sullivan wendend vervolgde hij: laten we een café binnengaan.

Direct verdween het tweetal in een koffiehuis.

Maar het was vreemd; ook hier, toen zij bij de tapkast stonden, begonnen de bezoekers ook luid te lachen, wezen met een vinger naar de hoofdinspecteur, tot een der gasten op hen toetrad en zei:

— Goedenavond, hoofdinspecteur; hebt gij Raffles al?

Nu was Baxter's geduld ten einde.

— Hoe kent gij mij? vroeg hij de man.

— Hoe? riep deze glimlachend uit.

Ik wed, dat vanavond iedereen in Londen u kent.

— Wel voor den drommel, riep hoofdinspecteur Baxter buiten zichzelf van boosheid uit, niemand kent mij behalve mijn ondergeschikten.

— Dat was gisteren misschien nog mogelijk, antwoordde de man, maar dat geheim is nu dan toch in elk geval bekend. Kijk eens hier.

Deze laatste woorden zeggende, draaide hij de hoofdinspecteur met een ruk om en terwijl hij dit deed, was het Baxter alsof hij iets wits zag fladderen. Hij greep er met de hand naar, onder de uitroep:

— Goeie hemel. Wat heb ik nou aan mijn fiets hangen?

Hij kon echter niet te pakken krijgen wat hij had gezien en Sullivan kwam hem te hulp.

Deze haalde nu een groot vel wit papier van de rug van zijn chef vandaan, waar het met een hoek onder de kraag van diens jas had bevestigd gezeten, en hield het papier voor de neus van Baxter.

Alle bezoekers van het lokaal kwamen om hem heen staan en lazen mee.

Met dikke letters in blauw potlood stond er op geschreven:

Geachte lezers,

Dit is mijn Sandwichman, hoofdinspecteur Baxter van Scotland Yard, die onbekend wil blijven. Men vrage hem naar mij.

Veel groeten van

JOHN RAFFLES.

Terwijl de bezoekers in een luid gelach uitbarstten, draaide alles voor de ogen van hoofdinspecteur Baxter in het rond.

Daarna pakte hij het papier beet om het in stukken te scheuren.

Maar de eigenaar van het café greep het met een snelle beweging uit Baxter's hand en riep:

— Laat mij dat papier houden, mijnheer de hoofdinspecteur.

Nu wendde de van woede briesende Baxter zich tot Sullivan en overlaadde deze met een vloed van scheldwoorden, omdat hij niet had gezien, hoe het papier op de rug van zijn chef was gekomen.

Ofschoon het geruime tijd geleden was, dat Baxter zich over Raffles had kwaad gemaakt, was Sullivan deze uitbarstingen van woede nog niet vergeten. Hij liet dan ook kalm de storm over zijn hoofd gaan en zei eindelijk, toen Baxter even moest ophouden om adem te scheppen.

— Als ge klaar zijt, hoofdinspecteur, dan zou ik wel graag een woordje in het midden willen brengen.

Baxter werd door de bedaardheid van zijn secretaris nog woedender, maar inziende dat hem dit toch niets zou geven, zweeg hij en luisterde naar hetgeen Sullivan hem had te vertellen.

— Wil ik u eens wat zeggen, hoofdinspecteur, zei Sullivan. Van dit ogenblik zijt gij uw vrije leventje kwijt, zodat de pret weer opnieuw kan beginnen.

— Wat bedoel je eigenlijk? vroeg Baxter.

— Niets meer of minder dan dat Raffles uit zijn graf is opgestaan. Of beter gezegd, hij is nooit dood geweest. Dat was alleen maar zo in uw verbeelding. Hij is misschien op reis of de stad uit geweest. Weet ik veel? Maar wel weet ik, dat we van nu af aan onze ogen en oren wel weer wijd open moeten zetten, want dat het niet lang meer zal duren of we horen weer van hem en op een andere manier als zoëven.

Baxter had hem zwiingend aangehoord. Er was veel waars in hetgeen Sullivan zei, maar toch wilde hij het niet geloven, om de eenvoudige reden, dat hij niet kon aannemen, dat zijn vrolijke, gemakkelijke leventje nu reeds ten einde gekomen was.

Hij zou spoedig genoeg ondervinden, dat dit toch werkelijk het geval was.

Intussen werd het café reeds spoedig bestormd door verslaggevers, die van het geval hadden gehoord en weldra verdrong zich een dichte mensenmassa voor het venster, waarvoor de waard het stuk papier had opgehangen.

Raffles zou hebben genoten bij het zien van al die mensen, die de grootste pret hadden.

Raffles was intussen naar zijn woning teruggekeerd.

Brand verwonderde zich er over, hoe zijn vriend aan de zeemanskleren was gekomen en luisterde vol verbazing naar de verhalen over de juwelier, de ongelukkige bediende en de hoofdinspecteur van politie, die voor sandwichman had gespeeld.

HOOFDSTUK IV

CHARLES BRAND ALS JONGE DAME

Toen Raffles zijn verhaal had gedaan kwam Gaston zeggen, dat het diner gereed was.

Vroeger was Raffles gewoon geweest met zijn vriend het middagmaal in de Windsorclub te gebruiken, maar nu at hij meestal thuis.

Gewoonlijk was dit een van de gezelligste uurtjes van de dag, zodat Brand wel wat teleurgesteld was, toen hij hoorde, dat Raffles na het eten onmiddellijk weer uit moest.

Op zijn vraag waarheen bleef zijn vriend het antwoord schuldig; alleen verzocht hij Henderson te willen vragen de grote open Morris Oxford gereed te houden, om direct na het eten te kunnen wegrijden.

Om acht uur stond de auto met Henderson achter het stuurrad, voor het hek van het huis gereed.

Dit huis stond in de Cromwellstreet, niet verder dan vijf mijl van de city van Londen af.

— Ik had mij vroeger meer met chaufferen moeten bezig houden, zei Raffles, die het stuurrad van Henderson had overgenomen; men is onder de stofbril en leren kap beter gemaskerd dan met andere vermomingsmiddelen.

Enige minuten later vroeg hij Brand:

— Wat wil je eigenlijk op deze tijd in Londen doen?

— Enige zaken bekijken, luidde het antwoord.

Zij hadden aldaar de hoofdstraten bereikt en Raffles stuurde zijn auto langs Paddington.

Raffles stopte voor een modezaak.

Hij stapte uit en beduidde Brand hetzelfde te doen. Toen droeg hij Hender-

son op, om de auto in de Bedfordstreet te parkeren.

Raffles haalde een sleutel uit zijn zak, stapte naar de straatdeur van een modemagazijn, opende het slot met een looper en ging naar binnen.

Vlug en onhoorbaar liepen de twee vrienden de winkel door tot een deur, die toegang gaf tot de afdeling, welke voor de zaak werd gebruikt.

De Grote Onbekende moest lachen, toen hij het slot opende.

Onhoorbaar slopen beiden naar binnen, deden de deur dicht en knipten toen een zaklantaarn aan.

Lord Lister zag, dat zij zich in het kantoorlokaal van het magazijn bevonden.

Raffles liet het licht van zijn zaklantaarn op de brandkast vallen, en mompelde:

— Een oud sardinenblikje, dat in tien minuten te openen zou zijn.

Zij verlieten het bureau en gingen nu het magazijn binnen.

Brand vroeg zich af wat Lord Lister hier in dit magazijn van dameskleren wilde uitvoeren.

In de afdeling dameskleren bleef Raffles staan en zei tot zijn vriend:

— Trek je jas uit.

Brand ontdeed zich van zijn jas, terwijl Raffles bij het licht van de zaklantaarn tussen de aan kapstokken hangende dameskleren zocht.

Weldra haalde hij een donkerblauwe jurk te voorschijn, zette de lamp op tafel en zei:

— Wees nu eens handig en trek die jurk aan.

Brand deed het, strekte de armen uit

en trachtte in het kledingstuk te komen.

Zorgvuldig sloot Raffles alle drukknopen en keek of de lengte der mouwen goed was.

Toen ging hij op enige afstand staan en schoot in een lach.

Brand keek zijn vriend geërgerd aan.

Was het al niet genoeg, dat hij zich zo bespottelijk moest aankleden; moest hij nu nog uitgelachen worden bovendien?

— Neem me niet kwalijk, Charles, zei Raffles, maar het is ook zo'n bespottelijk gezicht, als je broekspijpen onder die korte rok te voorschijn komen. Het is eenvoudig geen gezicht. Kan je je broekspijpen niet wat omhoog slaan?

Brand deed het, maar nu begon Raffles nog harder te lachen. Het was meer dan gek, Brand daar te zien staan met een damesrok aan en zijn tamelijk dikke kuiten er onder uit.

Daarna verzocht Brand om zich weer van de kleren te ontdoen.

Nu moest Brand een onderrok aanpassen.

Deze hoopte dat het bezoek aan deze zaak nu wel afgelopen zou zijn.

Raffles legde alles bij elkaar in een kartonnen doos en begaf zich daarna naar het magazijn van handschoenen, voiles, kousen en eindelijk naar de schoenenafdeling.

— Je voet is niet erg groot, zei Raffles. Ik was al bang, dat ik geen passend nummer voor je zou vinden.

— Je zult toch niet van mij verlangen, zei zijn vriend, dat ik in deze schoenen ga lopen?

Raffles antwoordde glimlachend:

— Het is alles een gewoonte. Als je je maar lang genoeg oefent, maar trek voorlopig die schoenen maar uit.

Hij legde alles in een doos en ging toen naar de afdeling mantels.

Hier zocht hij een zijden mantel uit een mantelpak en ten slotte een parasol.

— Zijn we nu eindelijk klaar? vroeg Brand.

Raffles dacht even na en antwoordde:

— Ik hoop het. Mocht er iets ontbreken, dan zal ik het later wel aanschaffen.

Hierna verlieten zij met de dozen het magazijn door een zijdeur en stapten de straat op.

Niemand vermoedde dat die twee heren met de dozen in hun handen een inbraak hadden gepleegd.

Er was ook niemand, die hen daarvan kon verdenken, want de zijdeur van het magazijn kwam uit in een steegje en toen zij dat ten einde waren gelopen, waren zij spoedig in de Bedfordstreet, waar Henderson de auto geparkeerd had.

Zonder de minste verbazing te tonen over de hoeveelheid dozen en pakjes deed Henderson het portier van de auto open en de twee vrienden stapten in.

De volgende dag was Raffles reeds vroeg op.

— Ziezo, zei hij tot Brand, nu kan ik met mijn onderricht beginnen. Je gelaat is jong, rond en goed gevormd; met wat van mijn kleurwatertjes kan men van jou een schoonheid maken, die iedere man het hoofd op hol zou brengen.

— Ik ben absoluut niet geschikt voor de rol, die je me schijnt te hebben toebedeeld, zei Brand.

— Dat verlang ik ook niet van je, zei zijn vriend glimlachend, ik hoop echter, dat je mij het genoegen zult doen om je door mij te laten onderrichten. De zaak is niet zo eenvoudig als ze er uitziet.

Reeds om te leren hoe men als dame om zich heen kijkt, hoe men een parasol vasthoudt, hoe men de voeten neerzet, vereist al een hele oefening, die niet in één uur is aan te leren. Laten we dus beginnen.

Kleed je geheel als dame aan. Begin met het corset, de kousen, jarretellen, daarna de onderrok en de jurk. Ik geloof, dat dit de volgorde is, waarin zich

de dames aankleden. Precies weet ik het ook niet.

Brand zette een zuur gezicht, hetgeen Raffles niet weinig amuseerde. Hij hielp zijn vriend het corset aandoen en snoerde het zo nauw dicht, dat Brand benauwd werd.

— Houd op, riep hij uit, ik stik.

— Daar zul je aan gewend raken, Charles, zei Raffles; me dunkt, wat de dames kunnen, dat kan jij ook.

Over vijf minuten zul je je wel wat behaaglijker voelen.

Brand snakte naar lucht, zodat Raffles het corset wat lossier moest maken.

Daarna moest Brand zijden opengewerkte kousen aantrekken en ze met de jarretellen aan het corset bevestigen.

Toen dat gebeurd was, bekeek Raffles het geheel, maar moest, even als de dag tevoren, lachen om het effect.

— Neen, Charles, zei hij, zo gaat dat niet. Haal even je gillette, dan zullen we dat dons van je benen krabben. Je hebt wel flinke kuitien, maar dat kan er nog mee door, maar dat dons, neen dat gaat niet. Breng me maar even je veiligheidsscheermes, dan is dat in een handomdraaien verholpen.

Toen deze operatie naar wens was afgelopen, kwamen de schoenen aan de beurt.

Dezen pasten boven verwachting, omdat Brand geen al te grote voet had.

Brand echter begon nu de situatie uiterst onaangenaam te vinden. Vooral de schoenen met de hoge hakken veroorzaakten hem moeilijkheden bij het lopen.

— Langzaam lopen, commandeerde Raffles, ik zei je immers van tevoren, dat het niet zo gemakkelijk is. Probeer eens om eerst de tenen neer te zetten.

Brand maakte allergrappigste loopoefeningen. Het leek wel of hij op eieren liep.

Een paar minuten nadat hij tenminste in de schoenen kon staan, verzocht Raffles hem de onderrok aan te trekken en daarna de jurk.

Bij alles was de Grote Onbekende

hem behulpzaam.

— Nu zie je er allerliefst uit, Charles. Als ik niet wist dat je Brand was, zou ik je een liefdesverklaring doen.

Nu zullen wij je hoofd en gelaat onder handen nemen.

Raffles haalde enige flesjes met kleurwatertjes voor de dag uit een kast, waarin hij dergelijke benodigdheden altijd gereed had staan, benevens een stuk vleeskleurig caoutchouc, waarop lange blonde haren waren geïnplanteerd.

Hij spande dit stuk uiterst dun en rekbaar rubber over het hoofd van Brand, waardoor diens krullende, weerspannige lokken totaal plat werden gedrukt. Nu begon hij de lange blonde haren van deze pruik te bewerken met eigenaardig gevormde papilotten, die hij alle met een dun soort draad omwikkelde, en dat hij door middel van een stopcontact verbond met de elektrische huisleiding.

Nu begon Raffles aan zijn gezicht. In minder dan geen tijd had hij het vel van zijn vriend zo zacht en soepel gemaakt, dat het veel gelijkenis vertoonde met de huid van een meisje, in de volle bloei van haar jeugd. Er kwam als van zelf een zachte blos op de wangen. Toen kregen de wenkbrauwen een beurt. Zij werden wat donkerder aangezet en als een boog gespannen. Vervolgens de ogen, die weldra schitterden, terwijl de blauwe kleur ervan veranderde in een diep violet. Het laatst kregen de lippen een beurt, die rood werden aangezet met een lippenstift, zodat zij een kersenmondje vormden.

Toen alles zo ver gereed was, werd de stroom uit de papilotten geschakeld en de haren losgewikkeld. Deze toonden nu een prachtige, natuurlijke golving, waarvan Raffles, alsof hij een volleerd kapper was, een schitterend kapsel begon te maken.

Na een half uurtje was hij gereed en bekeek hij zijn werk op enige afstand.

— Amice, wat zie je er bekoorlijk uit, riep hij, maar nu de hoed nog.

Hij gaf hem twee hoedespelden en zei:

— Probeer nu de hoed vast te zetten, zonder dat je je hoofd bezeert. Dat is een kunst, die slechts de dames verstaan.

Waarschijnlijk voel je het wel, als je je prikt. Trek dan de naald terug en steek deze ergens anders.

Brand was voor de spiegel gaan staan en probeerde nu de hoed met de spelden te bevestigen.

Plotseling slaakte hij een luide kreet. Raffles begon te lachen.

— Ik zei je immers al van tevoren, dat het niet gemakkelijk zou zijn.

Ik geloof, dat je, als je je een keer of twaalf gestoken hebt, wel de vaardigheid hebt gekregen om langs je huid te steken zonder deze te beschadigen.

Eindelijk stond de hoed vast.

Raffles nam zijn vriend met kritische blik op, reikte hem de handschoenen aan en daarna de parasol.

— Ziezo, Charles, zei hij, nu kunnen we met de lessen beginnen. Dan kun je van nu af de eerstvolgende dagen in damestoilet gekleed gaan.

Je moet leren, je zonder de hulp van een kamermeisje aan en uit te kleden en voor alles je in je kleren goed te bewegen.

Denk eens een ogenblik, dat hier een plas lag op straat, die je moest oversteken.

Vergeet vooral niet, dat je een rok aan hebt en geen herenpantalon. De laatste wordt hoog omgeslagen, de eerste echter opgetild. Probeer het dus eens.

Brand tilde met een onhandige beweging zijn rok op.

— Neen, Charles, zo gaat dat niet. Kijk eens, zo.

Raffles deed Brand de beweging voor van het optillen van een rok.

— Steek nu je parasol op.

Ook dat deed Brand.

Daarop liet Raffles hem ontelbare keren door de kamer wandelen tot Brand er warm van werd en verklaarde eerst even te moeten rusten.

— Het is een kwelling, zuchtte hij.

De Grote Onbekende echter scheen de zaak als een enorme grap op te vatten en zei:

— Over een paar dagen zal je aan die kwelling wel gewend zijn.

Vanmiddag leer je trappen op en af lopen en een auto in en uit stappen.

Dat zijn kunststukjes, amice, die de dames uitvoeren, zonder zich ervan bewust te zijn.

— Daar twijfel ik geen ogenblik aan, gaf Brand ten antwoord, maar zou je me niet het doel willen meedelen, wat deze maskerade beoogt?

— Dat doel is groot, Charles, zei Raffles op dramatische toon, ik zou anders die inbraak niet gepleegd hebben.

Wanneer je nu nog iets ontbreekt, dan kun je 't de eerstvolgende dagen als dame gaan kopen.

De eerste kledingstukken voor je nieuwe beroep moest ik wel stelen, daar het opgevallen zou zijn als ik als heer het volledige damescostuum had willen kopen. Bovendien zou het misschien niet gepast hebben.

Daar komt bij, dat die winkelier een vent is, die heel slecht voor zijn personeel is, zodat hij deze kleine straf wel verdiend heeft. Wij gaan nu lunchen en daarna nog even oefenen en dan gaan we er vanavond op uit, om te zien, of we datgene wat ik me voorgesteld heb, kunnen bereiken.

HOOFDSTUK V

EEN PAK SLAAG

— Ik heb van vroeger nog een doosje vol prachtige damesringen overgehouden, zei Lord Lister, terwijl hij een zwart etui op tafel zette en het opende.

— Je mag geen herenringen dragen, Charles, want je zou wel eens in de noodzakelijkheid kunnen komen om je handschoenen uit te moeten trekken en een dergelijke kleinigheid zou je verdacht maken.

Men moet de rol, die men speelt, tot in de geringste bijzonderheden doorvoeren. Slechts dan kan men enig resultaat verwachten. Kies dus hier enige ringen uit.

Brand zocht uit de ringen enige exemplaren, die hem bevielen en pasten en schoof ze aan zijn vingers.

Raffles bekeek de hand van zijn vriend en zei:

— Je bent werkelijk door de natuur ruimschoots bedeeld met vrouwelijk schoon, daarom heb je ook een enigszins week en zenuwachtig karakter.

Vanavond ben ik van plan met je naar het Convent Garden teater te gaan, om eens te beproeven, welke indruk je maakt als dame.

— Ik vind het alles behalve lollig, zei Brand, in dameskleren te lopen. Ik zal blij zijn, als ik er weer van verlost ben. Ik ben al tweemaal uit geweest en herhaaldelijk door heren lastig gevallen.

— Zo... zo..., zei zijn vriend, de heren hebben dus een goed oogje op je. Nu, wij zullen vanavond eens zien.

Het was tegen half elf 's avonds, toen zij, uit de schouwburg komend, een groot restaurant binnengingen en aan een tafeltje plaats namen, dat keurig voor een souper gedekt was.

Raffles had zich gestoken in de uniform van een Engels marine-officier en zijn gelaat onkenbaar gemaakt door een zwart, kortgeknipt kneveltje en puntbaardje.

Brand droeg een gedistingeerd avondtoilet en een moderne hoed met een aigrette.

Zij hadden juist hun soep op, toen Raffles zijn vriend onder de tafel op de tenen trapte en zei:

— Wij krijgen interessante burenen. Kijk eens wie daar aankomen?

Brand keek in de aangeduide richting en ontdekte hoofdinspecteur Baxter met twee jongere heren.

Zowel hij als de twee heren waren in avondtoilet, hadden een witte orchidee in de zijden revers van hun rok en waren in uiterst vrolijke stemming.

— Zij zullen ook in de schouwburg zijn geweest, fluisterde Raffles. De hoofdinspecteur schijnt vrij van dienst te zijn en zijn tijd te besteden aan vermaak.

De Grote Onbekende verloor Baxter nu geen ogenblik uit het oog.

Brand zag, hoe af en toe een olijk glimlachje over Raffles' gelaat vloog.

— Waarom lach je? vroeg Brand.

— Ik amuseer mij over onze vriend Baxter. Hij tracht tevergeefs een gesprek aan te knopen met een paar dames, die met enige heren dichtbij hem zitten. Luister eens, Charles, ik heb een prachtig idee.

Wij zullen vannacht niet naar ons huis in de Cromwellstreet teruggaan, maar in ons huis in de Holbornstreet overnachten.

De hoofdinspecteur zoekt, naar ik merk, damesgezelschap.

Ik ga nu weg en ik wed, dat, zodra

ik weg ben, onze vriend met je begint te praten en je het hof gaat maken.

— Is het werkelijk waar, meen je het, moet ik met de hoofdinspecteur de kotte spelen?

— Niet alleen dat, zei Raffles; daarna laat je je door hem naar huis brengen.

Luister dus eens, amice.

Onthoud vooral één ding: Zeg vier keer neen, voordat je eenmaal ja zegt.

Raffles rekende af met de ober, en kuste galant de hand van Brand en verliet het restaurant.

Alle aanwezigen keken de zee-officier na.

Nauwelijks was Lord Lister verdwenen, of de hoofdinspecteur zei tot de jongeman, die naast hem zat:

— Voor wie houdt gij de dame, die met de marine-officier soupeerde?

De jongeman keek naar het door Raffles verlaten tafeltje en, terwijl hij nu Brand fixeerde, antwoordde hij:

— Voor een dame uit de beste kringen.

— Natuurlijk, antwoordde Baxter, maar ik bedoel, of zij met hem gehuwd is?

— Dat valt niet te zeggen, meende de jongeman. Gij schijnt u sterk voor die dame te interesseren, hoofdinspecteur.

— Ik zou dolgraag de avond met haar willen doorbrengen, zei Baxter.

— Niet doen, zei de jongeman, die Webster heette, dat is te gevaarlijk. Die marine-officier kan elk ogenblik terugkeren.

— Onzin, zei Baxter, mannen met een knap gezicht als wij, hebben bij iedere vrouw succes.

Ik wed om een fles champagne, dat het mij zal gelukken, binnen enkele minuten succes te hebben bij die dame.

— Praat toch geen nonsens, zei Webster, als de officier terugkomt, zou het wel eens oorvijgen kunnen regenen.

— Geen nood, zei Baxter. Ik ben tegen iedereen opgewassen, dat brengt mijn beroep mee.

— Daaraan twijfel ik niet, zei Webster. Als gij geluk hebt, vertel mij dan morgen hoe het avontuur is afgelopen.

Baxter liep rechtstreeks naar het tafeltje, waaraan Brand zat.

— Pardon, zei Baxter tot hem met een onberispelijke buiging, ik merk al sinds een half uur, dat gij alleen zit. Misschien is het mij mogelijk, u de tijd te korten.

— Zoals gij wilt, zei Brand.

— Staat gij mij toe? vroeg de hoofdinspecteur en nam plaats op de stoel, die Raffles had verlaten. Wat mag ik voor u bestellen, madame?

— Ik drink nog koffie, zoals gij ziet, antwoordde Brand.

Maar als gij voor u zelf iets wilt bestellen, ga dan gerust uw gang.

Baxter bestelde een fles champagne en het gesprek tussen hem en Brand werd al vertrouwelijker en geanimeerder.

Zijn twee vrienden stonden na een uurtje op en namen afscheid van hem.

Nauwelijks hadden de twee heren het restaurant verlaten, of Brand begon zijn handschoenen aan te trekken.

— Wilt gij reeds heengaan, vroeg Baxter op teleurgestelde toon.

— Ja, antwoordde Brand, ik begin vermoeid te worden en ik moet nu afscheid nemen.

— Mag ik u naar huis brengen? vroeg Baxter.

— Ik weet het niet, ik ben bang.

Op overredende toon zei Baxter:

— Madame, voor mij behoeft geen enkele dame bang te zijn.

— Meent gij dat werkelijk?

— Ik zal u het bewijs geven, zei Baxter. Gij kunt bij uw echtgenoot niet onder veiliger hoede zijn dan bij mij.

Zonder iets te antwoorden, liet Brand zich de avondmantel om de schouders leggen, Baxter trok snel zijn overjas aan en beiden verlieten het lokaal.

Na een korte autotocht begaven zich Baxter en zijn dame naar de Holbornstreet.

— Wij moeten voorzichtig zijn, fluisterde Brand tot de hoofdinspecteur, toen zij de woning binnengingen, opdat mijn kamermeisje niet wakker wordt.

Op de punten van zijn voeten volgde Baxter de vrouw naar een klein, in rococostijl ingericht salon, waar hij haar

de mantel afnam en zijn overjas uittrok.

— Neen, mijnheer, beduidde Brand hem, gij moogt hier niet blijven. Ik heb mij door u naar huis laten brengen, omdat ik het u had beloofd, maar nu moet gij gaan.

Baxter had door de champagne en door de indruk, die Brand op hem had gemaakt, alle zelfbeheersing verloren.

— Neen, riep hij uit, niets kan mij uit dit boudoir verdrijven, ik trotseer alles.

Brand, die juist zijn hoed had afgezet, keek Baxter schijnbaar verschrikt aan.

— Eén uurtje nog wil ik blijven, zei de hoofdinspecteur, daarna zal ik u verlaten.

— Het is hier vreselijk warm, zei Brand, vindt gij het ook niet?

— Ja, zei Baxter. Als gij het toestaat, trek ik mijn rok uit.

Baxter deed het.

Brand nam op een divan plaats en liet het hoofd in de hand rusten.

Baxter knielde voor hem neer en met zijn hand op het hart, zei hij:

— Ik kan niet nalaten mijn gevoelens uit te spreken. Ik bemin u, zoals slechts een man beminnen kan; verhoor mij en geef mij een kus.

Hij keek met een smachtende blik op en verwonderde zich over de enigszins spotachtige uitdrukking van zijn dame. Het was alsof zij naar een ander persoon of voorwerp, dat in de kamer aanwezig was, keek. Maar hij had er zich toch van overtuigd, dat er niemand in de kamer was, toen zij binnentraden.

Pats. Pats. Het was Baxter alsof hij een ogenblik veel heldere sterretjes voor zijn ogen zag dansen.

Juist toen hij zijn arm om de hals van zijn dame wilde slaan, werd hij plotseling bij de kraag gegrepen, kreeg een paar klinkende oorvijgen en rolde languit op de vloer.

— Ellendeling, wat doe je hier bij mijn vrouw? riep Raffles.

De hoofdinspecteur keek met een angstige blik op naar de marine-officier.

Hij zag, dat Raffles in zijn hand een revolver hield, die hij op hem richtte.

— Om 's hemels wil, schiet niet, riep

Baxter, ik zal onmiddellijk weggaan.

— Neen, riep Lord Lister met donderende stem, terwijl hij inwendig moest lachen, levend kom jij hier niet vandaan.

— Heb medelijden, smeekte de hoofdinspecteur, ik ben onschuldig, dat zweer ik u. Ik wist niet, dat gij getrouwd zijt, want dan zou ik het niet hebben gewaagd hier binnen te gaan.

Met een minachtende blik nam Raffles de lafaard op.

Daarna gaf hij hem een schop, wees met zijn hand naar de deur en riep:

— Er uit. Je bent niet waard, dat ik een kogel aan je verspil. Maar je zult voor je lafheid met de rijzweep gestraft worden.

Eerst nu zag Baxter dat zijn tegenstander een zweep aan zijn pols had hangen.

Terwijl Lord Lister de revolver bij zich stak, nam hij de zweep en liet deze op de hoofdinspecteur neerkomen. Als een hagelbui kletterden de striemende slagen op hem neer.

— Begrijp goed, zei Raffles, tussen de afstraffing door, dat je deze zweepslagen krijgt, omdat je het hebt gewaagd, mijn vrouw op schandelijke wijze te belasteren door alle schuld op haar te gooien.

Baxter beschermde zijn gelaat met beide handen en snelde, gevolgd door Raffles, de kamer uit, de gang door en de donkere trap af tot aan de voordeur.

Raffles zat hem met de zweep achterna en had moeite om niet in luid gelach los te barsten. Hij ging langzaam weer naar boven, nadat hij Baxter nog een eindweegs op straat had achtervolgd.

Toen hij tegenover Brand stond, zei hij:

— Ik heb onze vriend nog een eindeje achterna gezet, opdat hij het nummer van het huis niet kon opnemen.

Hij loopt als een haas, zonder overjas, hoed en rok. Deze zweepslagen had ik hem al lang toegedacht.

Nu zal ik zijn rok eens gaan onderzoeken.

Uit de borstzak van het kledingstuk haalde Raffles de portefeuille van de hoofdinspecteur te voorschijn, en vond

daarin zeer waardevolle documenten.

In de eerste plaats de aanstellingsbrief van de hoofdinspecteur en diens ambtspenning.

Verder een groot aantal minnebrieven, die Raffles bewezen, dat Baxter in zijn vrije tijd zich de tijd kortte met vrouwen.

— Daarom kan die man niet werken, zoals het behoort, zei Lord Lister glimlachend. Die hoofdinspecteur is voor mij werkelijk onbetaalbaar. Voortaan zal ik nog veel rustiger slapen.

Ook Brand amuseerde zich kostelijk over de kool, die zij de politiemannen gestoofd en zei:

— Ik hoop, dat het pak slaag hem zal heugen.

— Ik ook, zei zijn vriend. Hier zijn wel een stuk of tien brieven in zijn portefeuille, waarin vrouwen of jonge meisjes, aan wie deze Don Juan zijn liefde heeft verklaard, hem met bittere verwijten overluden.

Hij heeft ze allemaal bewaard. Daarvoor is zo'n pak slaag uitstekend.

Brand was het met hem eens en verklaarde, dat hij graag al die ellende met die rok- en japonnengeschiedenis er graag voor over had gehad.

Toen hij dat gezegd had, tilde hij zijn rok op, haalde een sigaar uit de zak van zijn korte rijbroek, die hij onder zijn dameskleren aan had en stak de sigaar aan.

Raffles zag dat en verslikte zich bijna in zijn sigaret van het lachen.

— Charles, proestte hij het uit, zo ben je onbetaalbaar. Met dat prachtige kapsel en dat lieve pruimenmondje en dan daaronder die rijbroek en die sigaar in je mond. Hou op, ga uit mijn ogen of ik krijg een ongeluk van het lachen.

De twee vrienden hadden nog geruime tijd napret en dachten helemaal niet meer aan hun slachtoffer, dat zonder een ogenblik adem te scheppen naar huis was gesneld.

De volgende ochtend verscheen Baxter niet op zijn bureau.

Sullivan moest zijn chef vervangen.

Het liep reeds tegen de middag, toen de telefoonbel ging.

— Hier hoofdbureau van politie Scot-

land Yard, zei Sullivan.

— Het doet mij genoegen u te spreken. Hier John Raffles, klonk het antwoord.

Hoewel het niet voor het eerst was, dat Raffles de brutaliteit had, dat hij Scotland Yard opbelde, liet Sullivan van verrassing toch bijna de hoorn uit zijn handen vallen, daar hij wel in geen zes maanden de bekende stem had gehoord. Hij overwon zijn verrassing echter in zoverre, dat hij, zonder zijn stem te laten beven, kon vragen:

— Wat wenst gij?

— Ik zou hoofdinspecteur Baxter graag even spreken, klonk het antwoord.

— Het spijt mij, hij schijnt ziek te zijn, zei Sullivan. Kan ik de boodschap misschien overbrengen?

— O, jawel, groet hem van mij en zeg hem, dat hij zijn pak slaag vooral niet moet vergeten.

— Een pak slaag? vroeg Sullivan verbaasd.

— Ja, klonk het terug; hij kreeg gisteravond een flinke dosis slaag van mij. Als hij er een beetje van bekomen is, deel mij dat dan, alstublieft mee.

— Dat is toch al te gek, mompelde Sullivan, nadat hij de hoorn aan de haak had gehangen, zou de hoofdinspecteur werkelijk een pak slaag van Raffles hebben gehad?

Om zich hiervan te overtuigen, ging hij zijn chef in diens woning opzoeken.

Baxter lag in bed en had een paar dikke compressen om zijn gezicht.

— Ik zal de eerstvolgende dagen niet op mijn bureau kunnen komen, zei hij. Ik heb de afgelopen nacht een wanhopig gevecht gehad aan de Theems met misdadigers en heb er ternauwernood het leven afgebracht.

— Wat hadt gij daar dan te doen? Gij hadt gisteravond immers geen dienst, hoofdinspecteur?

— Ik gebruik altijd mijn vrije tijd om op eigen gelegenheid de misdadigers in Londen op te speuren, zei Baxter brutaal liggend. Als alle politiebeamten zoveel plichtsbesef hadden als ik, dan zouden wij het misdrijf in Londen gauw de kop hebben ingedrukt.

— En Raffles gearresteerd, voegde

Sullivan er aan toe.

— Maak mij niet nog zenuwachtiger, zei de hoofdinspecteur, ik wil van die man niets horen.

Raffles was diezelfde dag Lord Landsdale gaan opzoeken, die hem onder de naam Lord Aberdeen kende.

De Grote Onbekende meende er echter goed aan te doen zich op andere wijze aan zijn vriend voor te stellen en vermomde zich als een zekere Lord Talhome, die wel lid van de Windsorclub was, maar zelden kwam.

Daar Lord Landsdale meende vroeger eens met deze edelman te hebben gesproken, ontving hij hem gaarne en was weldra in een druk gesprek met zijn voorname gast gewikkeld.

Raffles wist het gesprek handig op de vervalste halsketting van Lady Landsdale te brengen en liet zich vervolgens door zijn gastheer de geschiedenis met de bediende vertellen.

Toen hij hoorde, dat de man volkomen waarheid had gesproken, deelde hij Lord Landsdale mede wat er geschied was en welke wanhoopsdaad de man uit gekrenkt eergevoel had gepleegd.

Lord Landsdale luisterde met belang-

stelling toe. Hij was een streng en driftig man, maar had geen onedel karakter.

Het deed hem leed, de oude bediende zo ver te hebben gedreven.

Na een langdurig onderhoud over het geval met zijn bezoeker, zei hij:

— Zeg aan mijn bediende, dat hij bij mij terug kan komen en dat ik hem geloof. Maar wat kan ik doen om weer in het bezit te komen van de kostbare collier van mijn vrouw? De juwelier zal het niet uit handen geven.

— In geen geval, antwoordde Raffles. Het valt trouwens niet te bewijzen, dat hij het collier heeft achtergehouden. Kunt gij mij een nauwkeurige beschrijving ervan geven?

— Jawel, gaf Lord Landsdale ten antwoord. Ik heb hier een portret van mijn vrouw, waarop zij het collier om de hals draagt.

— Mag ik die foto enige tijd behouden? vroeg Raffles.

Verbaasd keek Lord Landsdale zijn clubvriend aan.

— Wilt gij ook detective spelen? vroeg hij.

— Precies, zei Raffles, en ik geloof wel met goed gevolg.

HOOFDSTUK VI

EEN WELGESLAAGDE TRUC

— Je kunt me een genoeg doen, zei Raffles de volgende dag tot Brand, door te beproeven of je voor tienduizend pond sterling aan de Engelse Bank geheel nieuwe banknoten van honderd pond kunt krijgen.

Het is er mij vooral om te doen, dat de banknoten inderdaad nieuw en door niemand gebruikt zijn. Ik hoop, dat je

begrijpt wat ik bedoel.

— Ja zeker, antwoordde Brand, maar ik begrijp niet, welke bijzondere waarde die nieuwe banknoten voor je kunnen hebben. Het is volgens mijn mening precies hetzelfde of ze nieuw of oud zijn; de hoofdzaak is, dat ze echt zijn.

Een glimlach vloog over Raffles' ge-

laat, zoals altijd, als Brand zijn bedoeling niet snapte.

— Ik hoop schitterende zaken met die banknoten te maken, zei hij.

— Hoe bedoel je dat; zijn nieuwe meer waard dan oude? vroeg Brand.

— Zeker, zei Raffles, ik zou zeggen bijna het dubbele.

In de namiddag keerde Brand terug en overhandigde Raffles een pakje fonkelnieuwe, nog niet in omloop geweest zijnde banknoten.

De volgende dag ging Raffles, vermoed als een bejaard heer, in gezelschap van Brand, die zich voor deze gelegenheid weer als dame had moeten vermommen naar Londen.

Onderweg vertelde hij Brand over zijn plannen.

— Ik ga nu, zei hij, met je naar een juwelierszaak, waar je een parelcollier ter waarde van negen à tienduizend pond moet uitzoeken.

— Naar deze foto? vroeg Brand verbaasd.

Raffles had het portret te voorschijn gehaald en zei:

— Bekijk die foto nauwkeurig, want je mag, de juwelier het portret niet laten zien. Die vent heeft dat ding ter reparatie gekregen en toen een knecht van de eigenaar het kwam halen, hem een waardeloos prul meegegeven en later beweerd, dat hij het goede meegegeven had, aldus de knecht, een eerlijke, oude man, van diefstal beschuldigend.

Hij vertelde Brand de gehele geschiedenis en deze was nu niet minder verlangend de juwelier, die dit alles op zijn geweten had, een gevoelige straf toe te dienen.

— Als jij nu naar het collier vraagt, aldus besloot Raffles zijn uiteenzetting, dan kijk je goed toe of er zo iets bij is, als dat wat je op de foto hebt gezien. Hij zal er wel niet direct mee voor de dag komen, maar als je zegt, dat bij de andere geen keus is, zal hij wel over zijn aarzeling heen stappen.

Je moet een zo nauwkeurige beschrijving geven van hetgeen je wenst.

— Ik hoop, dat het mij gelukt, zei

Brand, en bekeek de foto heel nauwkeurig.

— Je moet het collier niet onmiddellijk kopen, als je weet, dat hij het heeft, zeg je, dat je terugkomt en dan ga je naar huis terug.

Zij gingen de winkel van de gebroeders Brill binnen.

De bejaarde heer vergezeld zijn dochter, tot zij op een stoel was gaan zitten en vertrok.

Voor hij wegging, zei Raffles tot de juwelier:

— Ik heb weinig tijd. Mijn dochter is slechts voor een paar dagen hier. Zij wenst voor haar zuster een huwelijkscadeau te kopen ten bedrage van negen à tienduizend pond sterling.

Daarop wendde hij zich tot Brand, kuste hem op vaderlijke wijze op het voorhoofd en zei:

— Tot ziens, kind.

De juwelier en zijn bediende haastten zich de jonge dame een aantal kostbare colliers voor te leggen. Geen enkele echter beviel haar, tot de juwelier het door Raffles bedoelde collier te voorschijn haalde. Maar ook dit beantwoordde blijkbaar niet aan de bedoeling.

Na een half uur gezocht te hebben, duidde zij eindelijk 't collier aan als dat, wat haar het beste beviel.

Brand knipte zelfs niet met de ogen, toen hij de hoge prijs hoorde, maar gedroeg zich, alsof hij zich nog wat moest bedenken.

Hij stond op en zei:

— Ik dank u wel voor de moeite, die gij hebt gedaan mijnheer, maar ik kan niet direct besluiten. Het betreft hier waarlijk geen kleinigheid, al moet ik bekennen, dat het collier mij wel aanstaat. Wees zo goed en houd het collier voor mij apart, want ik kom zeker terug.

Hij groette de winkelier en verliet de winkel.

In hun woning teruggekomen, vertelde hij Raffles, dat het collier werkelijk aanwezig was.

De Grote Onbekende zei:

— Vermits het 14.000 pond sterling kost, moet je morgen nog 4.000 pond aan nieuwe banknoten bijhalen.

Plotseling echter, alsof een nieuw

plan in hem opkwam, riep hij uit:

— Hoe groot is ons bankkonto?

Brand haalde zijn kasboek te voorschijn.

— Wij hebben nog een tegoed van 17.000 pond sterling. Dus het wordt nu tijd het conto aan te vullen.

De volgende namiddag omstreeks twee uur begaf Brand zich, weer als dame verkleed, naar de winkel.

— Ik moet helaas, weer alleen komen, zei hij.

Dit wekte de verwondering van de juwelier op.

Het gebeurde zelden, dat een jonge dame een dergelijke grote inkoop alleen kwam doen.

— Ik wens nog, ging Brand voort, een broche en een paar diamanten ringen te kopen. Het bedrag dat vader mij heeft toegestaan, bedraagt 17.000 pond; wees dus zo goed, daarmee rekening te houden.

Na een minuut of twintig had Brand zijn keus gedaan en zei:

— Pak alles dadelijk voor mij in, ik wil ze meenemen.

Daarna haalde hij uit zijn handtasje een portefeuille te voorschijn en begon, de ene banknoot van 500 pond na de andere op de toonbank te leggen.

De juwelier scheen dit te bevreemden.

Nog nooit had een zijner klanten zulk een hoog bedrag contant betaald.

— Papa gaf mij een cheque, zei Brand, maar daar ik het gekochte dadelijk mee wilde nemen, heb ik die onderweg ingewisseld.

Deze verklaring stelde de juwelier gerust.

Toch kon hij een zeker wantrouwen niet van zich afzetten en vooral de nieuwheid der banknoten verbaasde hem.

Met zijn bediende telde hij het bedrag na, verontschuldigde zich bij Brand en begaf zich naar het kantoor, dat zich achter de winkel bevond.

— Wat denkt gij van die jonge dame? vroeg hij de bediende.

— Zij komt mij wel wat verdacht voor, antwoordde deze, maar ik zou niet kunnen zeggen, waarom.

— Houdt gij dit geld voor echt? Het

is splinternieuw en nog niet in omloop geweest.

De bediende nam een der banknoten, bekeek deze nauwkeurig en zei:

— Ik houd ze voor echt. Er is niets verdachts aan te ontdekken.

— Zeer vreemd, mompelde de juwelier, ga zo snel mogelijk met een banknoot van 500 pond naar het filiaal van de Engelse bank hiernaast om deze in te wisselen. Zeg tegen de kassier, dat gij de banknoot niet voor echt houdt.

De bediende verdween met de banknoot uit het bureau.

Vijf minuten later kwam hij terug en legde de juwelier een stapeltje gebruikte banknoten voor, tot een gezamenlijk bedrag van 500 pond.

— Wat zei de kassier van de bank? vroeg de juwelier.

— Hij lachte mij uit, luidde het antwoord, en vroeg, of we vals geld niet meer van echt konden onderscheiden.

— Zo... zo..., mompelde de juwelier, berg dan het geld maar op, we hebben ons eenvoudig vergist.

Hij ging nu naar Brand terug en verontschuldigde zich over zijn wegblijven, daar een dringende zakelijke aangelegenheid hem in beslag had genomen.

Hij reikte Brand de verpakte sieraden over, geleidde zijn cliënte persoonlijk naar de deur, wenkte een taxi en maakte zelf het portier open, waarna Brand tot de chauffeur zei, zodat de juwelier het moest horen:

— Naar het parlement.

Peinzend trad de juwelier zijn magazijn weer binnen.

Wie zou toch die voorname cliënte zijn? Hij had niet naar haar naam durven vragen.

Een vreemdelling was het in ieder geval, en daarom ook had hij haar het collier van Lord Landsdale verkocht.

Een paar uur later stopte voor de winkel van de juwelier een auto, waaruit twee heren stapten, die volgens hun kleding, blijkbaar geheime agenten van politie waren, en de zaak binnentraden.

De oudste der twee wendde zich tot de juwelier en vroeg:

— Zijt gij eigenaar van deze zaak? De juwelier knikte bevestigend.

De vreemdeling sloeg zijn overjas wat terug, en Brill herkende tot zijn verontrusting de ambtspenning, die de detectives in Londen als bewijs bij zich dragen.

— Ik ben de hoofdinspecteur van politie Baxter van Scotland Yard, stelde de vreemdeling zich voor, en dit is mijn secretaris Sullivan.

— Zeer aangenaam, antwoordde de juwelier, die wel erg geschrokken was, maar zich goed hield; wat verschaft mij de eer van uw bezoek?

— Gij moogt de hemel danken, luidde het antwoord, dat het mij gelukt is, na dagenlang speuren een paar oplichters in hechtenis te nemen.

Bevond zich in uw zaak vandaag of gisteren een bejaard heer met gouden bril, die zich voor een parlamentslid uitgaf?

— Ja, antwoordde de juwelier, die heer was gisteren bij mij, in gezelschap van zijn dochter.

De hoofdinspecteur begon zacht tussen de tanden te fluiten en zei:

— Geef mij de juwelen eens, Mr. Sullivan.

De beambte opende een handtas en overhandigde de hoofdinspecteur enige met fluweel overtrokken dozen, die de juwelier direct als de zijne herkende.

De hoofdinspecteur Baxter hield de grootste doos de juwelier geopend voor.

— Heeft de bejaarde heer met de gouden bril gisteren bij u een briljanten collier gekocht?

— Neen, antwoordde de juwelier.

Baxter keek de eigenaar van de zaak verbaasd aan.

— Hoe moet ik dat begrijpen? vroeg hij.

— Pardon, meneer de hoofdinspecteur, niet de oude heer kocht het sieraad, doch de jonge dame, die bij hem was en bovendien niet gisteren, doch een paar uur geleden.

— Aha, zei hoofdinspecteur Baxter, daarom droeg zij het ook bij zich, toen ik haar voor het parlamentsgebouw in hechtenis nam.

— Dat klopt, zei de juwelier, de dame ging van hier met het sieraad daar naar toe.

— Waar ik haar afwachtte en arresteerde, zei de hoofdinspecteur. Gij moogt van geluk spreken, meneer Brill. Ik had gedacht, dat de oude schurk, nadat hij u de dingen afhandig had gemaakt, ze alleen aan zijn medeplichtige in bewaring had gegeven, opdat men ze niet bij eventuele in hechtenisneming op hem zou vinden.

De juwelier verbleekte en vroeg:

— Hoezo, meneer de hoofdinspecteur, ben ik opgelicht geworden?

— Het is heel eenvoudig, meneer Brill, zei de hoofdinspecteur glimlachend en haalde zijn portefeuille te voorschijn.

Langzaam opende hij deze, en haalde er een fonkelnieuwe, ongebruikte banknoot van vijf honderd pond uit te voorschijn.

Hij legde deze op de toonbank en zei:

— Mij dunkt, dat geld moet u bekend voorkomen.

— Jawel, antwoordde de juwelier. Is het vals?

— Ik zou u op het hoofdbureau van politie een collectie van deze banknoten tot een bedrag van een paar miljoen kunnen voorleggen, gaf de hoofdinspecteur ten antwoord. Die bankbiljetten zijn vals. Ze zijn weliswaar volgens de nieuwste techniek uitmuntend vervaardigd en hebben alleen de fout, dat men, in weerwil van de geniale uitvoering, met behulp van een loep de vervalsing ontdekt in enige, kleine technische fouten.

Die twee oplichters zijn Amerikanen, die met speciaal ingerichte machines de biljetten vervaardigen en zich er nu op toeleggen ze door hoge inkopen van juwelen in omloop te brengen.

— Dat heb ik dadelijk al gedacht, riep de juwelier uit en wendde zich tot zijn bediende.

— Ziet ge wel, dat ik gelijk had? Het was een oplichtster. Grote hemel, wat moeten we nu doen?

— Ik zei u immers al, antwoordde de hoofdinspecteur, dat u van geluk mocht spreken. Hier zijn uw juwelen; geen steen ontbreekt er aan. Kom binnen twee uur bij mij op het hoofdbureau van politie in Scotland Yard, kamer nr.

32, dan kunt ge uw juwelen mee naar huis nemen. Tot op dat ogenblik moeten ze bij de politie in bewaring blijven.

Ik heb ze nodig ter overtuiging, als bewijs tegen de oplichters.

Tegelijkertijd verzoek ik u, mij het gezamenlijke valse geld, dat u ontving, ter hand te stellen.

— Onmiddellijk, mijnheer de hoofdinspecteur, antwoordde de juwelier. Mijn hemel, hoe gelukkig voor mij, dat ik daar zo goed en zonder schade afkom.

De juwelier ging naar zijn brandkast en nam er de aan hem betaalde 16.500 pond sterling uit.

Zonder dat de hoofdinspecteur het merkte, gaf hij zijn bediende de ingewisselde 500 pond en fluisterde hem toe:

— Ga als de weerlicht naar de bank en haal zonder dat iemand het merkt, de banknoot van 500 pond terug.

Terwijl de bediende dat deed, telde de hoofdinspecteur met zijn beambte het geld zorgvuldig na en zei eindelijk:

— Het bedrag klopt niet geheel en al. Volgens de rekening, die ik bij de juwelen heb gevonden, ontbreken nog 500 pond.

Hebt gij dat biljet soms uitgegeven? Daaruit zouden veel moeilijkheden kunnen ontstaan.

— Neen, stelde de juwelier de hoofdinspecteur gerust; mijn bediende heeft dat biljet en zal het dadelijk brengen.

Hij had dit nauwelijks gezegd of de bediende kwam reeds binnen en over-

handigde zijn chef de banknoot van 500 pond.

Nu nam de hoofdinspecteur het geld, bond het tot een pakje samen, stak het in zijn portefeuille en overhandigde het zijn metgezel, die het in een tas bij de juwelen legde.

Hij haalde nu een formulier uit zijn portefeuille te voorschijn en vroeg de juwelier:

— Kan ik hier ook even een ontvangstbewijs invullen?

De juwelier leidde de hoofdinspecteur naar het kantoortje achter de winkel, liet hem aan zijn lessenaar plaats nemen en zag hoe een ontvangstbewijs werd ingevuld betreffende het diamanten collier en de banknoten tot een bedrag van 17.000 pond sterling. Hij kon niet nalaten zich zelf geluk te wensen met de goede afloop van deze poging tot oplichting en bood de hoofdinspecteur een geurige sigaar aan, die deze met gepaste vrijmoedigheid aannam.

Zich tot vertrek gereedmakend, zei hij:

— Het is nu drie uur. Wees precies om zes uur bij mij in Scotland Yard, kamer 32.

— Ik zal stipt op tijd zijn, verklaarde de juwelier.

Zeer beleefd opende hij de deur voor de hoofdinspecteur en diens ondergeschikte en hij hoorde hoe deze de chauffeur toeriep:

— Scotland Yard.

HOOFDSTUK VII

BAXTER STAAT WEER EENS OP HET PUNT OM GEK TE WORDEN

Hoofdinspecteur Baxter was juist om vier uur in de namiddag, zijn bureau binnengegaan en had de groet van zijn secretaris, inspecteur Sullivan, met

een onverstaanbaar gebrom beantwoord, daar hij vermoed was, en dus meteen uit zijn humeur.

Weliswaar niet vermoed van het va-

le werken, maar omdat hij met enige vrienden in de city had geluncht, en de maaltijd wel een beetje overdadig was geweest.

— Is er nieuws? vroeg hij, zijn overjas uittrekkend.

— Geen nieuws van Raffles, antwoordde Sullivan.

Baxter fronste zijn voorhoofd en keek zijn secretaris met een woedende blik aan.

— Wel voor den drommel, riep hij uit. Ik heb je niet gevraagd, of je nieuws wist van Raffles. Ik ben maar al te blij, dat hij gedurende de laatste maanden niets van zich heeft laten horen.

— Des te erger, zei Sullivan.

— Waarom? riep Baxter. Wil je mij zenuwachtig maken? Je weet, dat de naam Raffles op mij werkt als een rode doek op een stier. Jarenlang heeft hij mij het leven zuur gemaakt en ik hoop, dat hij nu eindelijk zijn onzalig werk heeft gestaakt.

— Dat geloof ik niet, zei Sullivan en legde zijn pen, zorgvuldig naast het document neer, waaraan hij bezig was geweest.

— Houd nu verder je praatjes maar voor je en laat mij met rust, beet Baxter hem toe. Je schijnt mij graag in een prikkelbare stemming te brengen.

Inspecteur Sullivan onderdrukte een glimlachje en zei:

— Het zou mij veel aangenamer zijn, als ik elke dag iets van Raffles hoorde.

In de eerste plaats zorgt hij ervoor, dat de eentonigheid van onze dienst nu en dan eens wordt verbroken.

In de tweede plaats voel ik mij gedurende de tijd, waarin we niets van Raffles horen, altijd onbehaaglijk.

Tot dusverre volgde op een dergelijke pauze altijd een grote truc van hem. De een of andere daad, waarvoor gij verantwoordelijk wordt gesteld.

— Zwiig, voor de duivel, riep Baxter, als er iets gebeurt, is het nog vroeg genoeg om ervan te spreken.

Ik wil nu rust hebben en je mag mij alleen voor dringende aangelegenheden storen.

Hij begaf zich naar het aangrenzende vertrek, dat voor hem als particuliere

rustkamer was ingericht en dat hij speciaal voor nachtdienst gebruikte.

Hier stond een lederen divan, waarop hij ging liggen en weldra insliep.

Terwijl hij rustig sluimerde en inspecteur Sullivan met zijn werk doorging, werd er op de deur geklopt. De dienstdoende beambte meldde:

— Juwelier Brill van de firma gebroeders Brill, in de Oxfordstreet, wenst de heer hoofdinspecteur te spreken.

— De hoofdinspecteur is nu niet te spreken, gaf Sullivan ten antwoord, breng hem maar bij mij.

De beambte verdween en liet de bezoeker binnen.

Na een korte begroeting vroeg Sullivan:

— Wat wenst gij?

— De hoofdinspecteur heeft mij persoonlijk op dit uur hier besteld, gaf de heer Brill ten antwoord.

— O ja? vroeg Sullivan op langgerekte toon, dan moet ik de hoofdinspecteur wekken. Is het gewichtig?

— Zeer zeker, antwoordde de juwelier.

Inspecteur Sullivan stond op en ging naar de kamer, waar Baxter sliep.

Eerst nadat Sullivan hem herhaaldelijk heen en weer had geschud, keek Baxter zijn secretaris slaapdronken aan en bromde:

— Wat is er nu weer? Is er wat gebeurd?

— Juwelier Brill wenst u te spreken, antwoordde Sullivan.

— Hij moet mij met rust laten, snauwde Baxter. Ik ken hem niet, Laat hij jou vertellen, wat hij wil.

Hij draaide zich op de andere zijde en wilde weer gaan slapen.

Maar Sullivan stiet hem opnieuw aan en zei:

— Gij hebt de juwelier persoonlijk hier besteld. De zaak is dringend, naar de man beweert.

— Ik heb hem niet besteld, zei de hoofdinspecteur op ontevreden toon, ik ken de man in het geheel niet. Vraag hem, wat er gebeurd is.

Sullivan verliet de kamer en vroeg de juwelier:

— De hoofdinspecteur laat u weten,

dat er hem niets van bekend is, dat gij hier zoudt komen.

— Wat? riep Brill, wat bezielt mijnheer de hoofdinspecteur? Drie uur geleden heeft hij mij gezegd, dat ik mij om zes uur naar hem in Scotland Yard, kamer 32, moest begeven.

Sullivan begreep er niets van.

Hij dacht dat de hoofdinspecteur misschien ten gevolge van grote vermoeidheid de zaak had vergeten en daarom ging hij nogmaals naar zijn chef.

Baxter sliep alweer.

Sullivan volgde nu een andere taktiek.

Hij boog zich over Baxter heen en schreeuwde:

— Brand.

Baxter sprong verschrikt op en vroeg, met slaapdrongen ogen Sullivan aanzijnde:

— Brand? Brand? Waar is brand?

Sullivan begon te lachen en zei:

— Juwelier Brill wacht op u.

— Vervloekt, laat mij toch met rust, bromde Baxter. Waar is die vent?

— Bij mij op het bureau, antwoordde Sullivan.

Ten gevolge van zijn gestoord middagdutje, woedend als een stier, stormde Baxter het bureau binnen en riep op barse toon in de richting van de bezoeker:

— Wat wilt gij van mij?

Juwelier Brill staarde wezenloos de hoofdinspecteur aan en antwoordde:

— Van u niets. Ik ken u in het geheel niet.

— Als gij mij niet kent, hoe durft gij mij dan op deze manier lastig komen vallen en te zeggen, dat ik u persoonlijk heb besteld?

— Pardon, antwoordde de juwelier, ik heb niet u bedoeld, ik wens de hoofdinspecteur Baxter te spreken.

— Wel, nu nog mooier, riep deze uit. Mijn naam is immers Baxter.

Juwelier Brill staarde de hoofdinspecteur met wijd geopende ogen aan, en stamelde:

— Gij... gij... zijt... de... hoofdinspecteur... Baxter?

— Ja, schreeuwde Baxter. Twijfelt gij daar soms aan? Vraag het dan mijn secretaris Sullivan of een andere politie-

beampte.

De juwelier keek herhaaldelijk van Baxter naar Sullivan.

— Gij... gij... gij zaagt er echter... een paar uur geleden geheel anders uit, stotterde de man.

— Zijt gij misschien dronken? brulde Baxter, denkend, dat de man zich een grap veroorloofde.

— Ik drink nooit, antwoordde de juwelier op beledigde toon, maar het is precies, dat gijzelf wat op hebt. Gij ruikt er tenminste naar.

— Zwijg, beval Baxter. Waar bemoett gij u mee?

De juwelier haalde de schouders op en gaf ten antwoord:

— Ik bemoei mij evenveel met u als gij dat met mij doet.

— Als gij hier brutaal wordt, zei Baxter vinnig, laat ik u door mijn beampten de deur uitgooien. Wat wenst gij eigenlijk van mij?

— Mijn briljanten, die hier bij u zijn, antwoordde Brill.

Hoofdinspecteur Baxter zette de handen in de zijden en schreeuwde, terwijl hij vuurrood in het gelaat werd:

— Wat wilt gij?

— Mijn briljanten, die hier bij u zijn, herhaalde Brill.

— Wat gaan mij uw briljanten aan? snauwde Baxter.

— Gij hebt ze in bewaring genomen, luidde het kalme antwoord.

Baxter hield de adem in.

Dat was meer dan hij kon verdragen.

Die man was ongetwijfeld niet goed bij zijn hoofd.

Baxter bedwong zich echter, hoewel zijn vingers jeukten om de onbeschaamde kerel eruit te gooien.

— Zeg eens, zei hij, zult gij wel eens in een koudwaterinrichting geweest?

Juwelier Brill, die zich nu beledigd voelde, keek de hoofdinspecteur met een verachtelijke blik aan en antwoordde:

— Neen, ik niet, maar ik zou u raden eens een dergelijke inrichting te bezoeken. Gij schijnt zeer zenuwachtig te zijn.

De hoofdinspecteur werd purperrood in het gelaat.

Sullivan, die tot nu toe belangstellend naar de twee kemphanen had gekeken, kwam nu naderbij om te trachten klaarheid in de situatie te brengen.

— Wie heeft u hier besteld? vroeg hij de juwelier.

— Dat heb ik toch al gezegd, antwoordde Brill, de hoofdinspecteur, ten einde mij de briljanten weer ter hand te stellen.

— De man is stapelgek, zuchtte de hoofdinspecteur Baxter, het hoofd schuddend. Misschien vertelt hij straks nog, dat ik ze van hem gestolen heb.

— Pardon, zei de juwelier, ik zal in geen geval beweren, dat gij het geweest zijt, die zich aan mij als hoofdinspecteur van politie Baxter heeft voorgesteld.

— Dus ik was het niet? riep Baxter uit.

— Neen, gij waart het niet, gaf de juwelier ten antwoord. Die persoon zag er heel anders uit.

Nu ontwaakte in Baxter de detective. Hij werd wakker.

Met een handbeweging nodigde hij de juwelier uit, plaats te nemen, en nam zelf aan de schrijftafel plaats.

— Laat ons eens van voren af beginnen, zei Baxter. Er schijnt een misverstand te zijn. Gij zijt dus de juwelier Brill?

Deze antwoordde:

— Ik ben James Brill, firmant van de juwelierszaak Gebroeders Brill in de Oxfordstreet.

— Zo, zei Baxter, en men heeft u om zes uur hier besteld?

— Zo is het, luidde het antwoord. Ik moest bij de hoofdinspecteur Baxter komen, op kamer 32, Scotland Yard.

— Goed, zei de hoofdinspecteur. Kamer 32 is het vertrek, waarin gij u nu bevindt; het is een paar minuten over zes en hoofdinspecteur Baxter ben ik. Wat wenst gij van mij?

— Mijn briljanten, klonk het nogmaals uit de mond van de juwelier.

— Welke briljanten?

— De briljanten, die door een van uw beambten, of beter gezegd door twee, ontnomen zijn aan een oplichter, die ze bij mij voor vals geld heeft gekocht.

Een van de twee heeft het collier en de bankbiljetten, waarmede de oplichtster mij betaald had, meegenomen en heeft mij een ontvangstbiljet gegeven. Hier is het.

Hij overhandigde Baxter het ontvangen reçu.

Deze nam het aan en bestudeerde de handtekening. Deze was echter onleesbaar, maar omdat het formulier werkelijk afkomstig scheen te zijn uit zijn bureau, kon hij niet zeggen, dat hier sprake was van een bedrog.

— Hier is geen halssnoer, zei hij ten slotte. Geen enkele van mijn beambten heeft het tot op dit ogenblik bij mij geleverd.

Nu mengde zich Sullivan weer in het gesprek met de opmerking:

— Enigen onzer beambten zijn nog niet van hun dienst terug. Misschien wordt straks het misverstand opgehelderd.

— Best mogelijk, zei Baxter. Hoe zag die man er uit?

— Groot, zeer elegant gekleed, aldus beschreef Brill zijn bezoeker.

— En de ander? vroeg Baxter.

— Klein, fris gezicht, blond haar.

De hoofdinspecteur wendde zich tot Sullivan en zei:

— Wie van ons kan dat geweest zijn?

Sullivan kwam naderbij en fluisterde Baxter in het oor:

— Het moet Raffles geweest zijn.

Baxter schudde het hoofd en riep:

— Dat geloof ik niet.

Na een paar minuten zei Baxter tot zijn bezoeker:

— Ons is van de hele geschiedenis niets bekend, Mr Brill. Ik vermoed, dat ge het slachtoffer zijt geworden van een schurkenstreek.

Op dit ogenblik kwam de dienstdoende beambte binnen en overhandigde de hoofdinspecteur een brief, die juist gebracht was.

Baxter opende het couvert. Een visitekaartje viel op de vloer.

— Daar hebben wij de oplossing, riep Baxter uit. Raffles zendt ons zijn visitekaartje.

— Gij noemt daar de naam Raffles. Denkt gij dat hij het was, die mij met

de juwelen heeft bedrogen? vroeg Brill.

— Hoe zag die man er uit? vroeg Baxter, of had hij zich vermomd?

— Als dame. Blond haar, zijden mantel, blauwe rok en een parasol.

— Schrijf het signalement op, Sullivan, zei Baxter. De detectives moeten op straat scherp op zulk een dame letten.

— Ik zou dat bevel niet geven, zei Sullivan, het zou een massa onaangenaamheden ten gevolge kunnen hebben.

De juwelier, die niet wist, wat hij hier verder nog moest uitvoeren vertrok.

Baxter had het gevoel, dat deze zaak hem meer aanging dan hem lief was.

Sullivan keek naar het peinzende ge-
laat van zijn chef en kon niet nalaten hem eens te plagen.

— Gedurende uw afwezigheid is een zekere Mr Webster hier geweest, zei Sullivan.

Toen ik zei, dat gij weer in dienst waart, meende hij, dat het nachtelijke verlof u niet goed bekomen was. De blonde dame was u waarschijnlijk niet meegevallen, zei hij.

— Wat is dat voor een nonsens? vroeg Baxter. Ik ben met geen enkele dame in gezelschap geweest.

— Mr Webster dacht, dat gij een ontmoeting had gehad met de echtgenoot van de dame, die hij bedoelde.

— Zwijs, bulderde Baxter, ik wil er niet van horen.

Baxter voelde plotseling de bodem onder zich wankelen.

Zou Sullivan soms iets weten van zijn nachtelijk avontuur in Holbornstreet?

— Ik begrijp je niet, Sullivan, zei hij, zelfs al was ik in gezelschap van een dame geweest, wat heeft dat dan met deze zaak te maken?

— Ik weet het niet, zei Sullivan. Hier bij Mr Brill was het een blonde jongedame die wel de vriend van Raffles geweest zal zijn en bij u was het eveneens een blonde dame. Ik zou durven wedden, dat het niet de echtgenoot van de dame was, met wie gij een ontmoeting hebt

gehad, maar met Raffles.

Baxter keek zijn secretaris met open mond aan, en stamelde:

— Maar... dat... zou immers... de grootste brutaliteit zijn... die men mij kon aandoen.

Hij maakt mij nog gek, die man, zei hij, zijn hoofd met beide handen vasthoudend.

Sullivan legde zijn hand op de schouder van zijn chef en zei:

— Hebt gij veel slaag gehad?

— Ik zweer je, riep Baxter, dat niemand mij heeft aangeraakt.

— Ik heb bewijzen van het tegendeel, zei Sullivan.

Woedend sprong Baxter op.

— Wat vermeent jij je, barstte hij los. Wil jij je superieur van lafheid beschuldigen?

Woedend keek Baxter Sullivan aan. Maar deze bleef kalm.

Op hem maakte de razende en scheldende hoofdinspecteur geen indruk meer.

— Wind u toch niet zo op, zei Sullivan. Dat is niet goed voor uw gezondheid.

— Ja, dat is waar, zuchtte Baxter. Wat moet ik doen?

— Dat weet ik niet, zei Sullivan.

— Jij weet nooit iets, barstte Baxter opnieuw los.

— Dat is zo, zei Sullivan, ik neem een voorbeeld aan mijn chef.

De hoofdinspecteur zuchtte en ging zitten.

Om uiting te geven aan zijn woede, sloeg hij eensklaps met de vuist op de tafel en riep:

— Weet ge hoe de misdadigers van Eastend u noemen?

— Jawel, zei Sullivan glimlachend, de vlo.

— Precies, riep Baxter uit, jij bent een echte vlo. Dag en nacht verstoort je mijn rust.

— Kom... kom... zei Sullivan, terwijl hij zijn armen uitbreidde, druk de vlo aan je hart. Ik vind alles goed, wat mijn chef wenst.

Slechts op één enkel gebied hebben wij verschil van mening, namelijk waar

het betreft: Raffles.

— Zwiġ, riep Baxter. Raffles. De duivel moġe jou en hem halen. Ik zal vast nog krankzinnig worden, kermde Baxter en met een wanhopige blik, als iemand, die werkelijk op het punt is om zijn verstand te verliezen, vroeg hij Sullivan een glas water te halen.

Sullivan ging naar een kast en nam er een fles whisky uit.

Hij schonk daaruit een glas vol en gaf dit aan zijn chef, die het in één teug leegdrank en daarna met zichtbare verlichting zei:

— Hè, dat doet iemand goed.

Nu nam Sullivan eveneens een glas vol, zij klonken en de vrede was weerom getekend tussen de chef en diens secretaris.

HOOFDSTUK VIII

RAFFLES MAAKT ZICH BEKEND ALS LORD LANDSDALE

Omstreeks diezelfde tijd begaf Raffles zich naar het schip, dat nog steeds in een der dokken aan de Theems lag om de oude bediende van Lord Landsdale te halen en begaf zich met de man naar diens meester.

De ongelukkige man, die de laatste dagen op het schip in stille wanhoop had doorgebracht, wilde absoluut niet weer naar Lord Landsdale terug. De Grote Onbekende had al zijn overredingskracht moeten aanwenden om hem daartoe over te halen.

— Wacht hier in de vestibule, zei Raffles tot zijn beschermeling, toen zij in de woning van Lord Landsdale waren aangekomen, tot ik alles met uw meester heb besproken.

Daarna begaf hij zich naar diens studeerkamer, waarheen een lakei hem vooging.

— Ik breng u een goede tijding, zei Lord Lister tot Lord Landsdale, toen hij tegenover deze stond, de zaak is beter afgelopen dan ik dacht.

— Brengt gij mij inderdaad het collier terug? vroeg Lord Landsdale.

— Ik zal het u teruggeven, antwoordde Raffles, maar ik doe dit slechts onder één voorwaarde.

— En die is? vroeg Lord Landsdale.

— Als gij het collier van mevrouw uw echtgenote terug wilt hebben, dan moet gij mij duizend pond sterling in handen geven voor de armen van Londen.

— Met genoeg, klonk het antwoord, het collier is 15 à 16.000 pond sterling waard. Ik ben dus gaarne bereid, die som aan u te betalen.

— Wees dan zo goed, mij een cheque te geven.

Lord Landsdale nam aan zijn schrijftafel plaats en wilde het formulier invullen.

Voor hij hier toe overging, wendde hij zich eerst nog eens tot Raffles.

— Mag ik mij een vraag veroorloven, Lord Talhome? vroeg hij.

— Natuurlijk, zei Raffles, een sigaret uit een doos, die op tafel stond, nemend en aanstekend.

— Ik twijfel geen ogenblik aan uw woorden, hernam Lord Landsdale, ik ben er stellig van overtuigd, dat gij mij het collier weer ter hand zult stellen, maar ik zou er zeer veel belang in stellen om te weten, op welke wijze gij in het bezit zijt gekomen van het sieraad.

De Grote Onbekende deed een paar trekken aan zijn sigaret, liet de as op een asbakje vallen, dat op de schrijfta-

fel stond en antwoordde:

— Ik veronderstel, Lord Landsdale, dat gij evengoed als iedereen in Londen reeds enige jaren lang de eigenaardige en interessante sport van iemand uit onze stand volgt.

Lord Landsdale dacht even na.

— Bedoelt gij soms Raffles? vroeg hij daarna.

— Ja, ik bedoel John Raffles of Lord Lister, zoals zijn familienaam is.

Met een plotselinge ruk keerde Lord Landsdale zich om, keek zijn bezoeker scherp in de ogen en vroeg:

— Kent gij... de... de... deze sportman?

De Grote Onbekende glimlachte en antwoordde op dezelfde toon:

— Ja, Lord Landsdale, ik ken de... de... deze sportman zo goed als mij zelf.

— Drommels, mylord, riep Lord Landsdale uit, hoe komt gij aan die kennismaking?

— Op de allereenvoudigste wijze, klom het antwoord, ik ben met hem groot gebracht.

Hoofdschuddend keek Lord Landsdale naar zijn bezoeker, totdat hij eindelijk zei:

— Als ik het goed begrijp, kent gij hem dus reeds sinds uw jeugd.

— Vanaf mijn geboorte, zei Raffles.

— Vanaf uw geboorte? herhaalde Lord Landsdale, maar hebt gij dan dezelfde kinderjuffrouw gehad of zijt gij samen opgegroeid, of... ik begrijp er niets van.

Raffles antwoordde niet dadelijk.

Hij haalde uit zijn borstzak het in zijdepapier verpakte collier van Lady Landsdale, nam het uit het omhulsel en liet de prachtige stenen spelend door zijn vingers glijden.

Met wijdgeopende ogen keek Lord Landsdale naar het teruggevonden kleinood.

— Ziet gij, Lord Landsdale, ter wille van dit collier had een mens bijna het leven ingeboet en wie weet, aan hoeveel mensen deze stenen het leven reeds hebben gekost.

Aan bijna elke steen van dit kostbare sieraad, waarmee onze dames zich tooien, kleeft een misdaad, dikwijls

zelfs een moord.

Meermalen heb ik gewenst, dat de duivel deze stenen niet in het binnenste van onze aarde had gezaaid.

Ik doe echter alle moeite om zoveel mogelijk er toe bij te dragen, de ellende, welke zij in het leven riepen, te verzachten en de vloek, die er op rust, weg te nemen.

Ik geef niet om diamanten. Zij hebben voor mij niet meer waarde dan kiezelstenen.

De sigaret, die ik rook, is mij meer waard dan de betoverende glans van die steentjes.

Zonder één ogenblik te aarzelen zou ik ze in de Theems werpen, als ik daarmee het leven van een enkele ongelukkige zou kunnen redden.

Neem de stenen in ontvangst, die zonder mijn toedoen voor altijd voor u verloren zouden zijn geweest. Maar opdat gij zult weten, aan wie gij ze te danken hebt, moet gij eens lezen, wat er op het kleine gouden plaatje staat, dat aan de ketting is bevestigd.

Lord Landsdale bekeek het en las:

Geschonken aan Lord Landsdale door John Raffles.

Met ingehouden adem staarde Lord Landsdale naar deze woorden.

Toen wendde hij zich tot Raffles en vroeg:

— Moet ik daaruit begrijpen, dat gij John Raffles zijt?

Raffles haalde de schouders op.

— Gij moogt aannemen, wat gij wilt, mylord. Alleen wil ik u dit zeggen, dat ik niet Lord Talhome ben, zoals ik mij aan u heb voorgesteld. Wie ik wèl ben, dat heb ik u zoëven uiteengezet, door u mijn levensopvatting toe te lichten. Wat doet een naam er toe, niet waar?

Eerst scheen het, alsof Lord Landsdale van plan was, op te staan en zich enige schreden van zijn bezoeker te verwijderen, alsof hij enige aanraking met deze vreesde. Het volgende ogenblik echter stak hij Raffles vol bewondering de hand toe en zei:

— Ik dank u, Lord... Lord Lister.

Raffles drukte die hand en glimlachte.

— Gij ziet wel, mylord, dat ik het geen schande vind, dat gij mij die naam geeft. Wij zullen in het midden laten of die naam mij toekomt. En wat dat bedanken betreft, dat is volstrekt niet nodig; het was niet ter wille van de diamanten, dat ik het collier redde uit de handen van die schurk van een juwelier, maar ter wille van het leven van uw bediende.

Als gij mij nog eens de hand wilt reiken om mij er voor te danken, dat ik een mens heb gered, die door een misdaad in de dood zou zijn gedreven, dan wil ik die hand gaarne drukken.

Lord Landsdale trok zijn hand niet terug, maar stak deze nogmaals uit en zei:

— Ik dank u, Lord Lister, dat gij die arme man het leven hebt gered.

— Bravo, riep Raffles uit, dat is ware adel. Haal de drommel hier; hij wacht in de vestibule en zeg hem, dat gij hem vergiffenis vraagt voor uw onrechtmatige verdenking.

Raffles zag, hoe bij deze woorden de trots van Lord Landsdale boven kwam.

Maar weldra zegevierde de edel denkende mens in hem en hij riep de bediende, die vol spanning wachtte, binnen.

Aarzelend kwam de ongelukkige kerel de kamer binnen.

— Ik bied u mijn verontschuldiging aan, zei Lord Landsdale, omdat ik u onrechtvaardig heb verdacht. Gij zijt een eerlijke man en ik verzoek u in mijn dienst te willen blijven.

Hij reikte de oude bediende de hand, welke deze vol eerbied aan zijn lippen bracht.

Daarop gaf hij de man een wenk om heen te gaan.

Nu stond Raffles op en, terwijl hij Lord Landsdale zijn hand toestak, zei hij:

— Adieu, mylord, het is mij zeer aangenaam geweest met u kennis te maken. Ik moet nu afscheid nemen en het is zeer waarschijnlijk, dat gij mij nooit meer terug ziet, ten minste niet in deze gedaante. Zoals het u natuurlijk bekend is, behoor ik nu juist niet tot de vrienden van de politie, zodat ik dus altijd de nodige voorzorgsmaatregelen in acht moet nemen, dat men mij niet vindt.

Het is niet, omdat ik u ook maar in het geringste wantrouw, maar ik meen er goed aan te doen, mijn taak hier als geëindigd te beschouwen. Toch is dat nog niet het geval. Ik heb echter iemand gevonden, die ik geheel en al op de hoogte heb gebracht van een en ander en die de zaak verder zal afwickelen.

Daarvoor heb ik echter ook uw hulp nodig. Wilt gij zo goed zijn morgenochtend, om elf uur ongeveer, bij de juwelier Brill te zijn? Daar zult gij iemand vinden, die gij zeer goed kent en die mijn werk, dat ik hierbij laat schieten, verder ten uitvoer zal brengen.

Die juwelier moet voor de gemene daad, die hij tegen uw bediende wilde uitvoeren, worden gestraft.

Daarvoor verzoek ik voor het laatst uw hulp.

Lord Landsdale had Raffles' hand gegrepen, drukte deze hartelijk en antwoordde:

— Ik zal mij stipt om elf uur bij juwelier Brill bevinden.

Nogmaals drukten zij elkander de hand en de Grote Onbekende verliet het huis.

HOOFDSTUK IX

ZO DICHTBIJ EN TOCH ZO VER

Precies om elf uur bevond Lord Landsdale zich de volgende ochtend voor de winkel van Brill en ontmoette daar Raffles, in wiens gezelschap zich een jonge dame bevond.

Lord Landsdale herkende Lord William Aberdeen, in welke gedaante Raffles zich weer gemetamorfoseerd had, direct.

Hij wist echter niet, dat deze het was, die van Lord Lister de nodige instructies gekregen had.

Raffles stelde het meisje voor als Miss Hurrup.

Lord Landsdale ging de winkel van Brill binnen om nadere opheldering te vragen over het collier.

Brill ontving Lord Landsdale koel en vroeg naar diens wens.

— Gij zult wel begrijpen, Mr Brill, waarvoor ik hier kom, zei Lord Landsdale.

— Waarschijnlijk over die zaak met uw misdadige bediende, antwoordde de juwelier.

Lord Landsdale werd woedend.

— Neen, zei hij, die bediende is onschuldig.

— Onschuldig? vroeg de juwelier, wilt gij daarmee soms zeggen, dat ik medeplichtig ben aan de diefstal?

— Ja, klonk een harde stem en Brill keek in het gelaat van Raffles.

— Wat zegt gij daar?

Raffles kwam voor de toonbank staan en zei:

— Ik denk, dat gij mij wel kent?

— Zou ik u kennen? Ik weet niet, dat ik u ooit in mijn leven heb gezien.

Raffles' vingers jeuken om de schurk een oorvijs te geven.

— Uw ontkennen helpt u niet, Mr.

Brill, zei hij. Gij hebt een domheid begaan en zijt erin gevlogen, toen gij u naar Scotland Yard hebt begeven. Overigens was uw plan zeer goed bedacht, maar er zijn getuigen, dat de briljanten van Lord Landsdale bij u zijn gekocht.

Een laatste poging tot redding waggende, zei Brill:

— Ik wil toegeven, dat er een verwisseling plaats heeft gehad in mijn reparatiewerkplaats. Ik heb het te laat ontdekt en vreesde de schade te moeten vergoeden.

— Neen, riep Raffles uit, dan hadt gij Lord Landsdale niet eerst leugens moeten vertellen.

Zijn echtgenote had zich alles wat dat betreft laten vertellen door haar oude tuinman, die ook eens door Brill was bedrogen. Hij zon al lang op wraak en nu zag hij de gelegenheid schoon.

— Mijn vrouw deelde mij haar gesprek met de oude man, een eerlijke oude baas en niet tot een leugen in staat, mede.

Brill werd beurtelings bleek en rood, en vertrok zijn gelaat tot een smekende uitdrukking.

— Lord Landsdale zal een eerlijk, oud man niet laten arresteren, zei hij.

— Dat zal ik wèl doen, zei Lord Landsdale.

— Heb medelijden, smeekte de juwelier, ik ben bereid u alle schade te vergoeden. Raffles heeft mij het collier ontstolen.

— Dat lieg je schurk, riep Lord Landsdale uit. Deze heer, die je Raffles noemt, is mijn vriend en heeft mij verteld hoe hij bij deze zaak is betrokken.

— Hij zal gestraft worden, Lord Landsdale. Wij zullen je laten kiezen,

zei Raffles. Of je geeft Lord Landsdale een cheque van 500 pond sterling, of je gaat voor een paar jaar achter de tralies.

Brill dacht even na, en vroeg toen toestemming om zich naar zijn kantoor te mogen begeven, teneinde met zijn bediende na te rekenen of hij de gevraagde som zou kunnen betalen.

Nauwelijks was Brill in zijn kantoor gekomen of hij nam de telefoon op en vroeg aansluiting met Scotland Yard.

Baxter antwoordde hem zelf.

— Hier Brill, zei de juwelier. Kom dadelijk hier; er bevindt zich in mijn winkel een man, die zich uitgeeft voor een vriend van Raffles, maar ik weet zeker, dat hij Raffles zelf is.

Kom zo snel mogelijk hierheen, zei Brill en hing de hoorn aan de haak.

— Alles alarmeren, riep Baxter. Raffles is in de zaak van juwelier Brill.

Toen Baxter zijn overjas van de kapstok nam, riep hij nog:

— Doe dadelijk wat ik zei.

Sullivan stond op en ging de kamer uit.

Een paar minuten later reden twee politieauto's de Oxfordstreet in.

De juwelier was intussen naar de winkel teruggekeerd en had Lord Landsdale de cheque gegeven.

Brand, die aan Lord Landsdale als Miss Hurrup was voorgesteld, zat zich te vervelen en keek naar de voorbijgangers.

Op het ogenblik, dat Lord Landsdale en Raffles de winkel wilden verlaten, schrok Brand.

Hij had Baxter herkend, die, gevolgd

door Sullivan, de deur opende en riep:

— In naam der wet...

Verder kwam hij niet.

Met grote ogen staarde hij de hem welbekende dame, alias Charles Brand, aan.

— Hallo, hoofdinspecteur, riep Raffles uit. Komt gij uw portefeuille terug halen?

Raffles bedoelde hiermee de portefeuille met de compromitterende liefdesbrieven.

Verbaasd keken de beampten hun chef aan.

Alleen Sullivan had hetzelfde merkwaardige glimlachje op zijn gelaat als altijd.

— Wat moet dat betekenen? vroeg Lord Landsdale.

— De hoofdinspecteur heeft mij blijkbaar voor Raffles aangezien, zei Raffles.

— Ja, dat is zo, stamelde Baxter.

— Maak u niet zenuwachtig, hoofdinspecteur, zei Raffles, terwijl hij hem op de schouder klopte. Tot weerziens, hoofdinspecteur.

Daarna verliet hij met Lord Landsdale en Brand de winkel.

Sullivan gaf bevel dat de politiebeampten konden inrukken.

— Ik waarschuwde u immers, zei Sullivan. Nu hebt gij Raffles weer niet kunnen arresteren.

— Ik word werkelijk gek, kreunde Baxter. Wat weet gij er dan van?

— De geschiedenis van een verlof, een blonde dame en een portefeuille, mompelde Sullivan.

Baxter haastte zich huiswaarts. Hij had er genoeg van.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

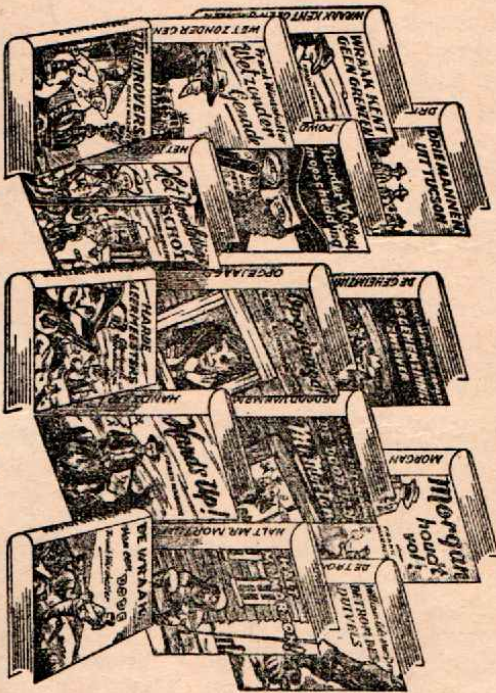
De bende van O'Kelly

15 nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5.- of meer
meer f 5.- per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Neodlotige schot door Arthur Maclean
3. Harde Leermeesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De vranaak van een Dode } beide door
6. Wet zonder genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgejaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William Colt MacDonald
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie mannen uit Tucson door Arthur Maclean
13. De geheimzinnige zwaerver door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dultvels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,-50. Nu slechts f 44,-25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heeden nevenstaande bon in.

BON

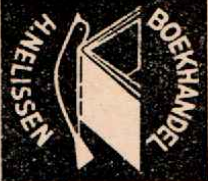
Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourstkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____

L. L.

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - ADAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007